

Finnish
The Exposition of the Seven Church Ages
Chapter 5: The Pergamean Church Age
CAB-05

William Marrion Branham

“... päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu ...” Ilm. 10:7

Esitys seitsemästä seurakuntajaksosta

Luku 5: Pergamon seurakuntajakso

Esittely

William Branhamin merkittävä palvelustehtävä oli Pyhän Hengen vastaus Raamatun kohtien Mal. 4:5-6, Luuk. 17:30 ja Ilm. 10:7 profetioihin. Tämä maailmanlaajuinen palvelustehtävä on ollut monien muiden Raamatun profetioiden huipennus ja Jumalan Pyhän Hengen työn jatke tänä lopunaikana. Tästä palvelustehtävästä on puhuttu Kirjoituksissa valmistamaan ihmiset Jeesuksen Kristuksen toista tulemusta varten.

Rukoilemme, että painettu Sana tulisi kirjoitetuksi sydämeesi, kun luet tätä saarnaa rukoillen.

Yli 1100 William Branhamin saarnaa on ladattavissa tai tulostettavissa ilmaiseksi ääninauhoina ja kirjasina useilla eri kielillä osoitteesta www.messagehub.info.

Tätä kirjaa voidaan kopioida ja jakaa eteenpäin mikäli se kopioidaan sellaisenaan, ilman muokkaamista ja jaetaan ilmaiseksi.

Luku 5: Pergamon seurakuntajakso

Johanneksen ilmestys 2:12-17:

Ja Pergamon seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on se kaksiteräinen, terävä miekka:

Minä tiedän, missä sinä asut: siellä, missä saatanan valtaistuini on; ja sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä, missä saatana asuu.

Mutta minulla on vähän sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjoittaisivat.

Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista.

Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla.

Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja.'

PERGAMO

Alkuperäiseltä nimeltään Pergamum, sijaitsi Mysiassa, alueella, jonka halki virtasi kolme jokea, joista yhden kautta oli yhteys merelle. Sitä on kuvailtu Aasian maineikkaampana kaupunkina. Se oli kulttuurikaupunki, jonka kirjasto oli toiseksi suurin Aleksandrian jälkeen. Se oli myöskin suurten syntien kaupunki, jota hallitsi hillittömät Aesculapiuksen palvontamenot, jota palvottiin elävän käärmeen muodossa, joka asui ja jota ruokittiin temppelissä. Tässä kauniissa keinokasteltujen lehtojen, yleisten kävelypaikkojen ja puistojen kaupungissa eli pieni pyhittäytyneiden uskovien ryhmä, joita pinnallinen kauneus ei ollut lumonnut, ja jotka kammoksivat sitä saatanaalista palvontaa, joka täytti tuon paikan.

AJANJAKSO

Pergamon seurakuntajakso kesti noin kolmesataa vuotta, vuodesta 312 vuoteen 606 jälkeen Kristuksen syntymän.

SANANSAATTAJA

Käyttäessämme Jumalan meille antamaa sääntöä sanansaattajan valitsemisessa jokaiselle ajalle, valitsemme sellaisen, jonka palvelustehtävä kaikkein eniten muistuttaa ensimmäisen sanansaattajan, Paavalin, palvelustehtävää, ja epäilyksettä me sanomme Pergamon sanansaattajan olevan Martinin. Martin syntyi vuonna 315 Unkarissa. Elämäntyönsä hän teki kuitenkin Ranskassa, missä hän työskenteli Toursissa ja sen ympäristössä piispana. Hän kuoli vuonna 399. Tämä suuri pyhä oli erään toisen suurenmoisen kristityn, St. Patrickin (Irlannissa) setä.

Martin kääntyi kristityksi ollessaan ammattimaisen sotilaan uralla. Hänen ollessaan vielä kiinnostunut teistä ammatistaan tapahtui erittäin huomattava ihme. Muistiinpanoissa mainitaan, että eräs kerjäläinen makasi sairaana sen kaupungin kadulla, missä Martin toimi sotilaana. Talvipakkaset olivat kovemmat kuin hän saattoi kestää, sillä hän oli huonosti puettu. Kukaan ei kiinnittänyt mitään huomiota hänen tarpeisiinsa ennenkuin Martin kulki ohitse. Nähdessään tämän mies raukan ahdingon, ja kun hänellä ei ollut ylimääräistä vaatetta, otti hän päällystakkinsa ja leikkasi sen miekallaan kahtia, ja kietoi sen palelevan miehen ympärille. Martin piti hänestä niin hyvän huolen kuin saattoi ja jatkoi sitten matkaansa. Sinä yönä Herra Jeesus ilmestyi hänelle näyssä. Hän seisoi siinä kuten kerjäläinen kiedottuna Martinin vaateen puolikkaaseen. Hän puhui Martinille ja sanoi: "Martin, vaikka hän on ainoastaan katukumeeni, niin sinä olet pukunut minut tällä vaatteella." Siitä hetkestä lähtien Martin koetti palvella Herraa koko sydämeästään. Hänen elämästään tuli sarja ihmeitä, jotka julistavat Jumalan voimaa.

Jätettyään armeijan ja tultuaan seurakunnan Johtajaksi, hän otti hyvin sotaosan kannan epäjumalan palvelusta vastaan. Hän kaatoi maahan uhrilehdot, tuhoni epäjumalankuvat ja hajotti alttarit. Joutuessaan vastakkain pakanoiden kanssa tekojensa vuoksi hän haastoi heidät paljolti samalla tavoin kuin Elia Baalin profeetat. Hän tarjoitui sidottavaksi puun sille puolelle, jolle se kaadettaessa kaatuisi ja murskaisi hänet, jollei Jumala puuttuisi asiaan ja kääntäisi puuta toiseen suuntaan sen kaatuessa. Ovelat pakanat sitoivat hänet mäen rinteessä kasvavaan puuhun vakuuttuneina siitä, että maan luonnollinen vetovoima saisi puun kaatumaan niin, että se murskaisi hänet. Juuri puun alkaessa kaatua käänsi Jumala sen kaatumaan vastamäkeen vastoin kaikkia luonnon lakeja. Kaatuessaan puu murskasi useita pakenevista pakanoista.

Historioitsijat myöntävät Hänen ainakin kolmessa tapauksessa herättäneen kuolleen uskon kautta Jeesuksen nimeen. Eräässä tapauksessa hän rukoili kuolleen lapsen puolesta. Elisan tavoin hän kumartui lapsen päälle ja rukoili. Lapsi heräsi henkiin ja tuli terveeksi. Toisessa tapauksessa häntä kutsuttiin auttamaan erään veljen vapauttamisessa, jota vietiin surmattavaksi suuren vainon aikana. Hänen saapuessaan paikalle oli tämä mies raukka jo kuollut. Hänet oli hirtetty erääseen puuhun. Hänen ruumiinsa oli eloton ja hänen silmänsä olivat työntyneet ulos silmäkuopista. Mutta Martin otti hänet alas ja rukoiltuaan miehen puolesta tämä palasi takaisin elämään ja iloitsevan perheensä tykö.

Martin ei koskaan pelännyt viholista, olipa se kuka tahansa. Niinpä hän meni henkilökohtaisesti tapaamaan jumalatonta keisaria, joka oli vastuussa monen hengellä täytetyn pyhän kuolemasta. Keisari ei suvainnut ottaa häntä vastaan, joten Martin meni tapaamaan erästä keisarin ystävää, Damasusta, julmaa Rooman piispaa. Mutta väärästä viinipuusta oleva nimiknistitty piispa ei halunnut tulla välittäjäksi. Martin meni takaisin palatsiin, mutta portit olivat nyt lukossa ja hänen ei sallittu tulla sisälle. Hän paneutui maahan; kasvoilleen Herran eteen ja rukoili, että hän voisi päästä palatsiin. Hän kuuli äänen käskevän Häntä nousemaan ylös. Näin tehdessään hän näki porttien avautuvan itsestään. Hän meni sisälle valtaistuinsaliin. Mutta ylpeä hallitsija ei kääntänyt päätään puhuakseen hänelle. Martin rukoili jälleen. Yhtäkkiä ilmestyi valtaistuimesta itsestään tuli ja onneton keisari pakeni nopeasti. Herra todellakin nöyryyttää ylpeät ja korottaa alhaiset.

Hänen intonsa palvella Herraa oli sellainen, että perkele nousi voimallisesti sitä vastaan. Totuuden viholiset paikkasivat salamurhaajia tappamaan Martinin. He tulivat varkain hänen kotiinsa ja juuri heidän ollessaan tappamaisillaan hänet, hän nousi pystyyn ja paljasti kurkkunsa miekalle. Heidän harpatessaan eteenpäin paiskasi Jumalan voima heidät yhtäkkiä huoneen toiselle puolelle. Niin tämän pyhän ja peljättävän ilmapiirin voittamia he olivat, että he ryömivät lattialla käsiensä ja polviensa varassa pyytäen anteeksiantamusta Martinin henkeen kohdistuneen hyökkäyksen vuoksi.

Liian usein Herran erityisesti käyttämät miehet tulevat ylpeiksi. Mutta niin ei ollut Martinin laita. Hän pysyi aina nöyränä Jumalan palvelijana. Eräänä iltana hänen valmistautuessaan saarnaamaan, tuli sinne kerjäläinen, joka pyysi häneltä joitakin vaatteita. Martin neuvoi hänet johtavan diakoninsa tykö. Ylpeä diakoni käski häntä poistumaan. Sen takia hän meni takaisin nähdäkseen Martinin. Martin nousi ja antoi kerjäläiselle oman hienon viittansa ja pyysi diakonia tuomaan hänelle toisen, huonomman viitan. Sinä iltana Martinin saarnatessa Sanaa näkivät Jumalan lapset pehmeän valkoisen valonhohteen hänen ympärillään.

Hän oli todella suuri mies, tuon ajan todellinen sanansaattaja. Ainoana halunaan miellyttää Jumalaa hän eli mitä pyhitetyimmän elämän. Koskaan ei häntä voitu taivuttaa saarnaamaan ennen kuin hän oli rukoillut ja oli sellaisessa hengellisessä tilassa, että hän saattoi tietää ja julistaa Jumalan täydellisen suunnitelman taivaasta lähetetyn Pyhän Hengen kautta. Usein hän saattoi antaa ihmisten odottaa rukoillakseen täyttä varmuutta asiasta.

Jos tiedämme vain Martinista ja hänen valtavasta palvelustehtävästään, niin saatamme ajatella, että pyhien vainoaminen oli vähentynyt. Mutta niin ei ollut. Jumalattomat, joita saatana käytti aseenaan, tuhosivat kuitenkin yhä heitä. Heitä poltettiin roviolla. Heitä naulattiin pölkkyihin pää alaspäin ja villikoiria päästettiin heidän kimppuunsa, niin että ne repisivät pois lihan ja suolet jättäen uhrin kuolemaan kauheisiin kärsimyksiin. Lapset revittiin pois odottavien äitien vatsoista ja heitettiin karjujen eteen. Naisten rinnat, leikattiin pois ja heidät pakotettiin seisomaan pystyssä jokaisen sydämenlyönnin valuttaessa verta pois ruumiista, kunnes he kuolivat. Ja tämä murhenäytelmä on vielä suurempi, kun huomaamme ettei se ollut kokonaan pakanoiden työtä vaan usein siihen olivat syypäitä niinkutsutut kristityt, jotka tunsivat tekevänsä palveluksen Jumalalle hävittäessään näitä uskollisia ristin sotilaita, jotka puolustivat Sanaa ja tottelevaisuutta Pyhää Henkeä kohtaan. Joh. 16:2: "He erottavat teidät synagogasta; ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle." Matt. 24:9: "Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden."

Merkkien, ihmeiden ja Pyhän Hengen kautta Martin oli tämän ajan todellinen, vahvistettu sanansaattaja. Hänellä ei ollut lahjana ainoastaan suurta palvelustehtävää, vaan hän oli myös aina uskollinen Jumalan Sanalle. Hän taisteli järjestöjä vastaan. Hän vastusti syntiä myös ylhäisten keskuudessa. Hän puolusti totuutta sanoin ja teoin ja eli voitokkaan kristityn elämän.

Eräs elämänkerrankirjoittaja kirjoittaa hänestä: "Kukaan ei nähnyt häntä milloinkaan vihaisena, tai rauhattomana, tai murheellisena, tai nauravana. Hän oli aina samanlainen, tavallaan hän näytti Jotenkin yli-inhimilliseltä kasvoillaan heijastus taivaallisesta ilosta. Hänen huulillaan ei koskaan ollut muuta kuin Kristus, hänen sydämessään oli ainoastaan Jumalan pelkoa, rauhaa ja sääliä. Usein hän itki jopa panettelijoidensa syntien takia, vaikka he hänen ollessaan hiljaa ja poissa hyökkäsivät häntä vastaan myrkyntäyhteisin puhein. Monet vihasivat häntä niiden hyveiden vuoksi, jotka heiltä puuttuivat ja joita he eivät voineet jäljitellä; ja hänen katkerimmat ahdistajansa olivat piispoja."

TERVEHDYS

Ilm. 2:12: "Näin sanoo hän, jolla on se kaksiteräinen, terävä miekka."

Sanoma kolmannelle seurakuntajaksolle on tulossa esille. Kolmas näytös tästä esittämättömästä draamasta "Kristus seurakuntansa keskellä" on lähellä paljastamistaan. Pasuunan kaltaisella äänellä Henki esittelee Hänet, jolla ei ole vertaistaan: "Hän, jolla on se kaksiteräinen, terävä miekka!" Kuinka suunnattoman erilainen tämä onkaan kuin se esittely, jonka Pilatus suoritti esitellessään Jumalan Karitsan puettuna herjaavaan purppuraviittaan,

lyötynä ja piikkien kruunaamana, sanoen: "Katso, teidän kuninkaanne." Nyt Hän, ylösnoussut Herra, "Kristus, Jumalan voima" seisoo kuninkaallisesti vaetetettuna ja kirkkaudella kruunattuna.

Näissä sanoissa: "Hän, jolla on se kaksiteräinen terävä miekka", on toinen ilmestys Jumaluudesta. Efeson seurakuntajaksossa Hänet esitettiin muuttumattomana Jumalana, niinkuin muistanette. Smyrnan seurakuntajaksossa me näemme Hänet YHTENÄ TOSI Jumalana, jonka rinnalla ei ole ketään toista. Nyt tässä Pergamon seurakuntajaksossa on täydellisempi ilmestys Hänen jumaluudestaan, jossa Hänet esitellään yhdessä sen terävän, kaksiteräisen miekan kanssa, joka on Jumalan Sana. Hebr. 4:12: "Sillä Jumalan Sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija." Ef. 6:17: "Ja ottakaa vastaan Hengen miekka, joka on Jumalan Sana." Ilm. 19: 13i'15: "Ja hänellä oli yllään vereen kastettu vaippa, ja nimi, jolla häntä kutsuttiin, on Jumalan Sana. Ja Hänen suustaan lähtee terävä miekka." Joh. 1:1-3: "Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän (Sana) oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttansa, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on." 1. Joh. 5:7: "Sillä kolme on, jotka todistavat taivaassa, Isä, Sana ja Pyhä Henki, ja ne kolme ovat YKSI." [edellisen kirkkoraamatun painos]

Nyt me voimme nähdä Hänen yhteytensä Sanan kanssa. HÄN ON SANA. Juuri se Hän on. SANA ON HÄNEN NIMENSÄ.

Johanneksen evankeliumin 1:1 sanotaan: "Alussa oli Sana." 'Sana' -sanon kantamuoto, mistä me saamme käännöksemme, on 'LOGOS', joka merkitsee 'ajatusta tai käsitettä'. Sillä on kaksinainen merkitys: 'ajatus' ja 'puhe'. 'Ilmaistu ajatus' on 'sana', tai 'sanoja'. Eikö tämä olekin ihmeellistä ja kaunista? Johannes sanoo, että Jumala ilmaistiin Jeesuksessa. Ja Paavali sanoo aivan saman asian Hebr. 1:1-3: "Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan (LOGOS) kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut ja joka ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa." Jumala tuli ilmaistuksi Jeesuksen Kristuksen hahmossa. Jeesus oli ilmaistu kuva Jumalasta. Jälleen Johanneksen evankeliumin 1:14: "Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme." Jumala *itse* tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Suuri Henki-Jumala, jota kukaan ei voinut lähestyä, Jota kukaan ei ollut nähnyt tai voinut katsoa, asui nyt lihassa ja vaelsi ihmisten keskuudessa ilmaisten Jumalan täyteen ihmisille. Joh. 1:18: "Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut." Jumala, joka ajoittain ilmensi läsnäolonsa pilvessä tai tulipatsaassa, joka aiheutti pelkoa ihmisten sydämissä; tämä Jumala, jonka sydämen ominaisuudet profeetat tekivät tietäviksi sanallisen ilmestyksen kautta, tuli nyt Immanueliksi (Jumala meidän kanssamme) ilmaisten itsensä. Englanninkielinen sana "ilmaista" on alunperin kreikkalainen ja käännetään usein sanalla "selittää tekstiä", joka tarkoittaa: selittää täydellisesti ja tehdä ymmärrettäväksi. Juuri näin Elävä SANA, Jeesus, teki. Hän toi Jumalan meille, sillä Hän oli Jumala. Hän ilmaisi Jumalan meille niin täydellisellä selvyydellä, että Johannes saattoi sanoa Hänestä 1. Joh. 1:1-3: "Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, (LOGOS merkitsee puhetta) minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta - ja elämä ilmestyi ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille - minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa." Kun Jumala todella ilmaistiin, ilmoitettiin Hänet lihassa. "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."

Hebr. 1:1-3 me huomasimme, että Jeesus oli ilmaistu kuva Jumalasta. Hän oli Jumala, joka ilmoitti itsensä ihmisenä ihmisille. Mutta meidän tulisi huomata jotakin muutakin näissä jakeissa, erikoisesti jakeissa yksi ja kaksi. "Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta." Haluan teidän panevan merkille raamatunne marginaalissa erään korjauksen. (Eräissä raamatunpainoksissa on marginaalimerkintöjä) Sana 'kautta' ei ole oikea käännös. Sen pitäisi olla 'profeetoissa', eikä 'profeettain kautta'. Oikein käännettynä siinä tulisi lukea: "Sittenkuin Jumala muinoin oli puhunut isille profeetoissa Sanan kautta." 1. Sam. 3:21: "Sillä Herra ilmestyi Samuelille Siilossa Herran sanan kautta." Tämä tekee täysin ymmärrettäväksi 1. Joh. 5:7: "Henki ja Sana ovat YKSI." Jeesus ilmaisi Isän. Sana ilmaisi Isän. Jeesus oli elävä Sana. Ylistys Jumalalle, tänäänkin Hän on yhä tuo Elävä Sana.

Ollessaan maan päällä Jeesus sanoi: "Etkö usko, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa? Niitä sanoja, jotka minä teille puhun, minä en puhu itsestäni; ja Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen." Joh. 14:10. Tässä on mitä selvimmin esitetty, että Jumalan täydellinen ilmoittaminen Pojassa tapahtui Pojassa asuvan Hengen kautta sanoin ja teoin. Juuri tätä me olemme koko ajan opettaneet. Kun morsian tulee jälleen olemaan Sana-Morsian, on hän tekevä samoja tekoja kuin Jeesuskin teki. Sana on Jumala. Henki on Jumala. He ovat kaikki YKSI. Yksi ei voi työskennellä erillään toisista. Jos jollakin todella on Jumalan Henki, niin hänellä on myös Jumalan Sana. Näin oli profeettainkin laita. Heissä asui Jumalan Henki ja Sana tuli heille. Näin oli Jeesuksenkin laita. Hänessä oli Henki rajoittamattomana ja Sana tuli Hänelle. (Jeesus alkoi tehdä ja OPETTAA. Minun oppini ei ole minun vaan Hänen, joka on minut lähettänyt. Ap.t.1:1 ja Joh. 7:16.)

Muistakaa, että Johannes Kastaja oli sekä profeetta, että oman aikansa sanansaattaja. Hän oli täytetty Pyhällä Hengellä äitinsä kohdusta alkaen. Kun hän oli Jordanilla kastamassa tuli Jumalan Sana (Jeesus) hänen tykönsä. Sana tulee aina todella Hengellä täytetylle. Tämä on | todiste Pyhällä Hengellä täyttymisestä. Tämän Jeesus sanoi olevan todisteena. Hän sanoi: "Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan." Me tiedämme, mikä on Totuus. "Sinun Sanasi on Totuus." Joh. 17:17. Johanneksen evankeliumin 8:43 sanotaan: "Minkätähden te ette ymmärrä minun puhettani? Sentähden, että te ette kärsi kuulla minun sanaani." Huomasitteko, että Jeesus sanoi, ettei maailma voisi vastaanottaa Pyhää Henkeä. Tämän jakeen mukaan, jonka juuri luin, he eivät myöskään voi vastaanottaa Sanaa. Miksi? Koska Henki ja Sana ovat yksi, ja jos sinulla on Pyhä Henki niinkuin profeetoillakin, niin Sana tulee sinulle. Silloin sinä myöskin vastaanotat sen. Joh. 14:26: "Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän OPETTAA teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut." Tässäkin me huomaamme Sanan tulevan meille Pyhän Hengen vuoksi. Joh. 16:13: "Mutta kun hän tulee, totuuden Henki (SANA), johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen (Sinun Sanasi on Totuus). Sillä se mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkähän kuulee (Jumalan Sanan), sen hän puhuu (Sanan), ja tulevaiset hän teille julistaa." (Henki julistaa profetian Sanaa) Haluan teidän erittäin huolellisesti panevan merkille, ettei Jeesus sanonut, että kielillä puhuminen, selittäminen, profetoiminen, huutaminen tai tanssiminen ollut todiste siitä, että olette Pyhällä Hengellä kastettu. Hän sanoi todisteen olevan, että te pysytte TOTUUDESSA, että te pysytte Jumalan Sanassa, joku on teidän ajallenne. Todiste on yhteydessä tuon Sanan vastaanottamisen kanssa.

1. Kor. 14:37: "Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on Herran käsky." Huomatkaa tämä. Todiste siitä, että Henki asui ihmisessä, oli, että hän tunnusti ja SEURASI sitä, minkä Jumalan profeetta julisti ajalleen asettaessaan seurakuntaa järjestykseen. Paavalin oli sanottava niille, jotka väittivät heille olevan

toisen ilmestyksen (jae 36): "Teistäkö Jumalan Sana on lähtenyt? Vai ainoastaan teidänkö tykönnö se on tullut?" Todiste siitä, että olette Hengellä täytettyjä kristittyjä ja uskovaisia ei ole, että teette totuutta (Hanaa), vaan että vastaanotatte totuuden (Sanan), ja uskotte ja tottelette sitä.

Oletteko huomanneet Ilm. 22:17:stä "Ja Henki Ja morsian sanovat: 'Tule!' Ja joka kuulee, sanokoon: 'Tule!'" Huomatkaa, että morsian sanoo saman Sanan kuin Henkikin. Hän on Sana-Morsian todistaen täten, että hänellä on Pyhä Henki. *Jokaisessa seurakuntajaksossa me kuulemme nämä sanat: "Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo." Henki antaa Sanan. Jos sinulla on Henki, niin sinä kuulet sen Sanan, joka on sinun ajallesi, kuten nuokin todelliset kristityt ottivat vastaan sen Sanan, joka oli heidän ajalleen.*

Ymmärsittekö tämän viimeisen ajatuksen? Toistan vielä, että jokainen seurakuntajakso päättyy samanlaiseen kehoitukseen. "Jolla on korva, se (on kysymys yksilöstä) kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo." *Henki antaa Sanan.* Hänellä on totuus jokaiselle ajanjaksolle. Jokaisella ajanjaksolla on ollut omat valittunsa, ja tuo valittujen ryhmä on aina 'kuullut sanan' ja vastaanottanut sen osoittaen, että heillä on ollut Siemen itsessään. Joh. 8:47: "Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat. Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta." He kielsivät Sanan (Jeesuksen) ja Hänen. Sanansa heidän ajalleen, mutta todellinen siemen vastaanotti Sanan, koska he olivat Jumalasta. "Ja KAIKKI sinun lapsesi tulevat Jumalan (Pyhän Hengen) opettamiksi." [engl. käännös Jes. 54:13] Jeesus sanoi saman asian Joh. 6:4-5:ssä. Se, että olette YHTÄ SANAN KANSSA, osoittaa oletteko Jumalasta ja Hengellä täytettyjä. Muuta tunnusmerkkiä ei ole.

Mutta mitä sitten on kielillä puhuminen ja selittäminen ja muut lahjat? Ne ovat Pyhän Hengen ilmenemismuotoja. Näin Sana opettaa. Lue siitä 1. Kor. '12:7: "Mutta kullekin annetaan Hengen ILMOITUS yhteiseksi hyödyksi. Sitten Paavali nimeää nuo ilmenemismuodot.

Nyt seuraa tämä erittäin hyvä kysymys, jota tiedän teidän kaikkien olevan halukkaita kysymään. Minkä tähden Pyhän Hengen ilmenemismuodot eivät ole todiste Pyhän Hengen kasteen saamisesta, koska ette varmastikaan saa aikaan Pyhän Hengen ilmoitusta, jollette ole todella täytettyjä Hengellä? Toivoisin voivani sanoa, että näin on oikein, sillä en haluaisi loukata ketään tai tehdä tyhjäksi kenenkään oppia; mutta en olisi uskollinen Jumalan palvelija, jos en kertoisi teille koko Jumalan suunnitelmaa. Tämä on oikein, eikä vain. Vilkaistaamme hieman Bileamia. Hän oli uskonnollinen ja palveli Jumalaa. Hän tiesi oikean tavan uhrata ja lähestyä Jumalaa, mutta hän ei ollut todellista Siementä oleva profeetta, sillä hän otti vastaan palkkaa jumalattomilta, ja mikä pahinta, hän johti Jumalan kansan haureuden ja epäjumalan palvelemisen synteihin. Kuitenkaan ei kukaan uskaltaisi kieltää, että Jumalan Henki vaikutti hänen kauttaan tuoden esiin ehdottoman tarkan ja erään kauneimmista profetian osista, mitä maailma koskaan on nähnyt? Mutta koskaan ei hänellä ollut Pyhää Henkeä. Mitä sitten ajattelette Kaifaasta, ylipapista? Raamattu sanoo hänen profetoineen millaisella kuolemalla Herran tulisi kuolla. Me kaikki tiedämme, ettei missään mainita hänen olleen Hengellä täytetty tai Hengen johtama kuten vanha rakas Simeon tai suloinen pyhä, nimeltään Hanna. Kuitenkin hänellä oli alkuperäinen Pyhän Hengen ilmoitus. Sitä me emme voi kieltää.' Missä siis on Pyhän Hengen ilmoitusmuotoa käytetty todisteena? Ei missään. Jos te todella olette Jumalan Hengellä täytettyjä niin Sana on oleva todisteena teidän elämässänne.

Sallikaa minun osoittaa teille kuinka syvällisesti minä tunnen ja ymmärrän tämän totuuden Jumalan minulle antaman ilmestyksen kautta. Ennenkuin kerron sen teille, haluan sanoa seuraavaa. Monet teistä uskovat minun olevan profeetan. Minä en sano olevan! sitä. Te olette sanoneet niin. Mutta te tiedätte, etteivät Jumalan minulle antamat näyt ole KOSKAAN PETTÄNEET. EIVÄT KERTAANKAAN. Jos joku voi osoittaa näyn, joka ei ole pitänyt paikkaansa, niin haluaisin tietää siitä. Niille, jotka ovat yhtä mieltä tästä, haluan kertoa tarinani.

Monta vuotta sitten ollessani ensi kertaa tekemisissä helluntailaisten kanssa, olin mukana eräässä heidän telttakokouksessaan, missä esiintyi paljon kielillä puhumista ja kielten selittämistä sekä profetoimista. Erikoisesti sitä harrastivat kaksi saarnamiestä enemmän kuin muut veljet. Nautin todella niistä kokouksista ja olin hyvin kiinnostunut erilaisista Pyhän Hengen ilmenemismuodoista, sillä niissä oli todellisuuden tuntu. Vilpitön haluni oli oppia kaikki, mitä voisin, näistä lahjoista, niinpä päätin puhua niistä näille kahdelle miehelle. Minussa olevan Jumalan lahjan avulla koetin tunnistaa ensimmäisessä miehessä olevan hengen, tietääkseni oliko hän todella Jumalasta vai ei. Keskusteltuani hetken tämän suloisen, nöyrän veljen kanssa, tiesin, että hän oli alkuperäinen, vakaa kristitty. Hän oli todellinen kristitty. Toinen nuori mies ei ollut, lainkaan ensimmäisen kaltainen. Hän oli kerskaileva ja ylpeä, ja puhuessani hänen kanssaan alkoi näky, jossa näin hänen olevan naimisissa vaaleaverisen naisen kanssa, mutta hän asui yhdessä tummaverisen naisen kanssa, jonka kanssa hänellä oli myös kaksi lasta. Jos joku on tekopyhä, niin hän oli sellainen.

Voin kertoa teille olleeni järkyttynyt. Kuinka olisi voinut toisin ollakaan? Siinä oli kaksi miestä, toinen oli todellinen uskovainen ja toinen syntinen jäljittelijä. KUITENKIN MOLEMMISSA VAIKUTTIVAT HENGEN LAHJAT. Olin hämmentynyt tämän epäselvyyden vuoksi. Lähdin kokouksesta saadakseni Jumalalta vastauksen. Menin yksin salaiseen paikkaan ja rukoilin siellä Raamattuni äärellä odottaen, että Jumala vastaisi minulle. En tiennyt, mitä osaa minun tulisi lukea Raamatustani vaan sattumalta avasin Raamatun jostakin Matteuksen evankeliumin kohdalta. Luin hetken ja laitoin sitten Raamatun syrjään. Hetken kuluttua tuuli puhalsi huoneeseen ja käänsi Raamatustani esiin Hebrealaiskirjeen kuudennen luvun. Luin sen lävitse ja erityisesti minuun vaikuttivat nuo oudot jakeet: Hebr. 6:4-9: "Sillä mahdotonta on niitä, Jotka kerran ovat valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä osallisiksi tulleet ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia, ja sitten ovat luopuneet - taas uudistaa parannukseenne kun jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät. Sillä maa, joka särpii sisäänsä sen päälle usein tulevan sateen ja kantaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta; mutta se, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton ja lähellä kirousta, ja sen loppu on, että se poltetaan. Mutta teistä, rakkaat, uskomme sitä, :ikä on parempaa ja mikä koituu teille pelastukseksi - vaikka puhummekin näin."

Suljin Raamatun, laitoin sen syrjään ja mietin hetkisen ja rukoilin. Kuitenkin olin yhä ilman vastausta. Avasin taas Raamatun päämäärättä, mutta en lukenut sitä. Yhtäkkiä puhalsi tuuli taas huoneeseen ja vielä kerran sivut kääntyivät auki Hebrealaiskirjeen kuudennen luvun kohdalta ja jäivät siihen tuulenpuuskan mentyä ohitse. Luin jälleen nuo sanat ja niin tehdessäni Jumalan Henki tuli huoneeseen ja minä näin näyn. Näyssä näin miehen, joka oli pukeutunut puhtaimpaan valkoiseen, kulkevan juuri kynnetyllä pellolla kylvämässä siementä. Kylväminen tapahtui erään kirkkaan päivän aamuna. Mutta myöhään illalla, kun valkopukuinen kylväjä oli lähtenyt pois, tuli mustapukuinen mies ja kylvi salaa jotakin muuta siementä valkopukuisen miehen kylvämän siemenen sekaan. Päivät kuluivat - aurinko ja sade siunasivat maata; eräänä päivänä ilmestyivät oraat. Kuinka hienoa se olikaan. Mutta päivää myöhemmin tuli esiin luste.

Vehnä ja luste kasvoivat yhdessä. Ne saivat samaa ravintoa samasta maaperästä. Ne saivat samaa auringonpaistetta ja tulivat osallisiksi samasta sateesta.

Sitten eräänä päivänä taivas ei antanutkaan sadetta ja kaikki kasvit alkoivat nuokkua ja kuolla. Kuulin, kuinka vehnä nosti päänsä anoen Jumalalta sadetta. Myöskin luste kohotti äänensä ja rukoili sadetta. Silloin taivas tummeni ja sade tuli ja vehnä kohotti taas äänensä ja täynnä voimaa se huusi palvoen: "Ylistys Herralle." Ja ihmeekseni kuulin, että myöskin virkistynyt luste katsoi ylöspäin ja sanoi: "Halleluja!".

Silloin tiesin totuuden telttakokouksesta ja näystäni. Vertaus Kylväjästä ja Siemenestä, Hebrealaiskirjeen kuudes luku ja ilmeiset Hengen lahjojen ilmenemiset sekalaisen yleisön joukossa tuli silloin ihmeellisen selväksi. Valkopukuinen kylväjä oli Herra. Mustapukuinen kylväjä oli perkele. Pelto oli maailma. Siemenet olivat ihmiset, valitut ja kadotuksen lapset. Molemmat saivat samaa ravintoa ja vettä ja sama aurinko paistoi niille. Molemmat rukoilivat. Molemmat saivat avun Jumalalta, sillä Hän antaa auringon paistaa ja sateen langeta niin vanhurskaille kuin väärillekin. Ja vaikka heillä molemmilla oli samat ihmeelliset siunaukset ja molemmilla ilmeni samoja ihmeellisiä lahjoja, OLI KUITENKIN YKSI SUURI ERO; NE OLIVAT ERI SIEMENTÄ.

Tässä oli myös vastaus Matt. 7:21-23 sanoihin: "Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?' Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.'" Jeesus ei kiellä heidän tehneen valtavia tekoja, joita ainoastaan. Pyhä Henki voi saada aikaan ihmisten kautta. Mutta Hän kielsi koskaan tunteneensa heitä. Nämä eivät olleet luopioita. Nämä olivat pahoja, uudestisyntymättömiä, kadotuksen lapsia. He olivat saatanan siementä.

Tässä se on. Te ETTE VOI väittää, että Pyhän Hengen ilmenemismuodot ovat todiste siitä, että olette Hengestä syntyneitä ja Hengellä täytettyjä. Ette todellakaan. Myönnän kyllä, että todellisten Hengen lahjojen ilmeneminen on todiste siitä, että Pyhä Henki tekee ne valtavat teot, mutta se EI ole todiste siitä, että te olette Hengellä täytettyjä, vaikka teillä olisi runsaastikin näitä lahjoja.

Todiste Pyhän Hengen vastaanottamisesta on tänä aikana aivan sama kuin se oli Herrammekin aikana. Se on sen ajan totuuden Sanan vastaanottaminen, jossa me elämme. Jeesus ei koskaan painottanut tekojen tärkeyttä niin kuin Hän painotti Sanan tärkeyttä. Hän tiesi, että jos ihmiset vastaanottavat SANAN, niin teot seuraisivat sitä. Näin sanoo Raamattu.

Jeesus tiesi, että Pergamon seurakuntajaksossa tulisi tapahtumaan hirvittävä ajautuminen pois Sanasta, vaikka siihen olikin vielä kaksisataa vuotta aikaa tuosta Patmos-näystä. Hän tiesi tuon ajautumisen saavan heidät liukumaan pimeään keskiaikaan. Hän tiesi, että tapa, jolla ihmiset alunperin joutuivat eroon Jumalasta, oli se, että he hylkäsivät ensin Sanan. Jos te hylkääte tuon Sanan, niin te olette hyljänneet Jumalan. Näin Hän esittää itseään Pergamossa olevalle seurakunnalle ja tosiasiallisesti kaikille seurakunnille kaikkina aikoina: "Minä olen Sana. Jos te haluatte jumaluuden olevan keskellänne, niin toivottakaa silloin Sana tervetulleeksi ja vastaanottakaa se. Älkää antako kenenkään tai minkään päästä tuon Sanan ja itsenne väliin. Tämä minä minä annan teille (Sana), on ilmestys Minusta. MINÄ OLEN SANA. Muistakaa tämä!"

Ajattelen, onkohan Sana saanut riittävästi vaikuttaa meidän keskuudessamme. Sallikaa minun esittää tässä teille eräs ajatus. Kuinka me rukoilemme? Me rukoilemme Jeesuksen nimessä, eikö niin? Jokaisen rukouksen esitämme Jeesuksen nimessä, muutoin emme saa vastausta. Kuitenkin 1. Joh. 5:14 sanotaan: "Ja tämä on se uskallus, joka meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä." Me voimme kysyä: "Mikä sitten on Jumalan tahto?" On ainoastaan YKSI TAPA, jolla me voimme tuntea Jumalan tahdon ja se on JUMALAN SANA. Valitusvirret 3:37: "Onko kukaan sanonut ja se on tapahtunut, jos ei Herra ole käskenyt?" Näin se on. Jos se ei ole Sanan mukaista, niin te ette voi saada sitä. Me emme voi pyytää mitään ellei se ole Sanan mukaista ja jollemme rukoile tai

pyydä sitä Hänen nimessään. Tässä se taas on. Jeesus (Nimi) on SANA (tahto). Te ette voi erottaa Jumalaa ja Sanaa. He ovat YKSI.

Siispä tämä Sana, jonka Hän on jättänyt jälkeensä painettuna tekstinä on osa Häntä, kun se uskon kautta saa sulautua Hengellä täytettyyn elämään. Joh.6:63. Hän sanoi Sanansa olevan Elämän. Juuri sitä Hän on: Joh.14:6: "Minä olen tie, totuus ja elämä." Room. 8:9 'Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa.' Tässä se on; Hän on Henki ja Hän on Elämä. Juuri tätä on Sana; juuri tällainen Jeesus on. Hän on Sana. Siispä kun Hengestä syntynyt ja Hengellä täytetty ihminen uskossa vastaanottaa tuon Sanan sydämeensä ja julistaa sen suullaan, niin se on sama kuin jos Jumala puhuisi. Jokaisen vuoren on väistyttävä. Sellaista ihmistä ei saatana voi vastustaa.

Jos seurakunta tuon kolmannen seurakuntajakson aikana vain olisi pitänyt kiinni siitä elävän Sanan ilmestyksestä, joka oli heidän keskellään, niin Jumalan voima ei koskaan olisi häipynyt niinkuin se teki noina pimeinä aikoina. Ja tänäkin aikana, kun seurakunta palaa uskossa Sanaan, voimme epäilyksettä sanoa, että Jumalan kirkkaus ja Hänen ihmeelliset tekonsa tulevat jälleen olemaan sen keskellä.

Eräänä yönä etsiessäni Herraa, käski Pyhä Henki minun ottaa kynäni ja kirjoittaa. Tarttuessani kynään kirjoittaakseni antoi Hän Henkensä minulle sanoman seurakuntaa varten. Haluan esittää sen teille... Se käsittelee Sanaa ja morsianta.

"Tätä minä olen yrittänyt teille sanoa. Lisääntymisen lain mukaan jokainen laji tuo esiin kaltaisiaan kuten 1. Moos. 1:11 sanookin: 'Ja Jumala sanoi: 'Kasvakoon maa vihantaa, ruohoja, jotka tekevät siementä, ja hedelmäpuita, jotka lajiensa mukaan kantavat maan päällä hedelmää, jossa niiden siemen on.' Ja tapahtui niin. 'Millainen elämä siemenessä sitten olikin, tuli se esiin ensin kasvina ja sitten hedelmänä. Tämä sama laki koskee nykyajan seurakuntaakin. Se siemen, mistä seurakunta lähti kasvamaan on tuleva jälleen esiin ja oleva alkuperäisen siemenen kaltainen, koska se on samaa siementä. Näinä viimeisinä päivinä todellinen morsiusseurakunta (Kristuksen siemen) on kasvava huippukiveen asti, ja se on oleva yliluonnollinen seurakunta, yliluonnollinen rotu, lähestyessään Ylkäänsä. Morsiameen kuuluvat tulevat olemaan niin paljon Hänen kaltaisiaan, että he tulevat jopa olemaan Hänen kuviaan. Tämä tulee tapahtumaan, jotta he voisivat liittyä Häneen. He tulevat yhdeksi. He tulevat olemaan todellinen ilmentymä elävän Jumalan Sanasta. Kirkkokunnat (väärä siemen) ei voi tuottaa tätä. Ne tuottavat uskontunnustuksiaan ja opinkappaleitaan, joihin on sekoitettu Sanaa. Tämä sekoittaminen saa aikaan sekamuotoja.

Ensimmäinen poika (Aadam) oli Jumalan puhuttu siemen-Sana. Hänelle annettiin morsian, jotta hän lisääntyisi. Tässä on syy, miksi hänelle annettiin morsian - jotta hän tuottaisi toisia itsensä kaltaisia; tuottaakseen toisen Jumalan pojan. Mutta Eeva lankesi. Hän lankesi sekaristeytykseen. Hän toi kuoleman ihmiskuntaan.

Toiselle Pojalle (Jeesukselle), joka oli myöskin Jumalan puhuttua siemen-Sanaa, annettiin morsian kuten Aadamillekin. Mutta ennenkuin Hän ehti mennä naimisiin morsiamensa kanssa, lankesi tämäkin morsian. Hän, niin kuin Aadaminkin vaimo laitettiin koetukselle, uskoisiko hän Jumalan Sanan ja saisi elää, vai epäilisyksikö hän Sanaa ja kuolisi. Hän epäili ja jätti Sanan. Hän kuoli.

Tuon pienen joukon todellista Sanan siementä Jumala esittää Kristukselle rakastettuna Morsiamena. Hän on Jumalan Sanan mukainen neitsyt. Hän on neitsyt, koska hän ei tunne mitään ihmisten tekemiä uskontunnustuksia tai opinkappaleita. Morsiamen jäsenten välityksellä tulee täytetyksi kaikki, mitä Jumala on luvannut ilmoittaa neitsyessä.

Lupauksen sana tuli neitsyt Marialle. Mutta tämä lupauksen Sana oli Hän, Jumala itse, joka tulisi ilmoitetuksi. Jumala tuli lihaksi. Hän itse toimi sinä aikana ja täytti oman lupauksen Sanansa neitsyessä. Enkeli oli tuonut Marialle sanoman. Kuitenkin enkelin sanoma oli Jumalan Sana. Jes. 3:6. Tuona aikana Hän täytti kaiken, mitä Hänestä oli kirjoitettu, koska Maria hyväksyi Hänen Sanansa itselleen.

Neitsytmorsiamen jäsenet rakastavat Häntä, ja heillä on oleva Hänen työkykynsä, sillä Hän on heidän päänsä, ja kaikki voima kuuluu Hänelle. He ovat Hänelle alamaisia samoin kuin ruumiinjäsenemmekin ovat alamaisia päällemme.

Huomatkaa Isän ja Pojan välinen sopusointu. Jeesus ei koskaan tehnyt mitään ennenkuin Hän näki Isän tekevän niin. Joh. 5:19. Tämä sopusointu tulee nyt ilmenemään Yljän ja Hänen morsiamensa välillä. Ylkä on näyttävä morsiamelleen elämän Sanansa. Morsian ottaa sen vastaan. Hän ei koskaan tule epäilemään sitä. Sen vuoksi ei mikään voi vahingoittaa häntä, ei edes kuolema. Sillä jos siemen on kylvetty, niin vesi saa sen jälleen tulemaan esiin. Tässä on sen salaisuus. Sana on morsiamessa (niin kuin se oli Mariassa). Morsiamella on Kristuksen mieli, sillä hän tietää, mitä Ylkä haluaa Sanalleen tehtävän. Morsian panee täytäntöön Sanan määräykset Ylkänsä nimessä, koska hänellä on "näin sanoo Herra". Silloin Henki elävöittää Sanan ja se tulee tapahtumaan. Niinkuin siemen, joka on kylvetty ja jota on kasteltu, tulee se täyteen elonkorjuukypsyiteensä täyttäen tarkoituksensa.

Ne, jotka ovat morsiamessa, tekevät ainoastaan Hänen tahtonsa. Kukaan ei saa heitä tekemään toisin. Heillä on oltava "näin sanoo Herra" tai muutoin he ovat hiljaa. He tietävät, että Jumalan täytyy olla heissä tekemässä teot, täyttämässä omaa Sanaansa. Hän ei suorittanut kaikkia töitään maanpäällisen palvelutehtävänsä aikana joten Hän nyt työskentelee morsiamessa ja morsiamen kautta. Morsian tietää, että silloin Hänen ei ollut vielä aika tehdä tiettyjä tekoja, jotka Hänen nyt on tehtävä. Mutta nyt Hän on täyttävä morsiamensa kautta sen työn, jonka Hän jätti nimenomaan tätä aikaa varten.

Olkaamme siis niinkuin Joosua ja Kaaleb. Meidän luvattu maamme on tulossa näkyviin niinkuin heilläkin. Joosua tarkoittaa "Jehova-Pelastaja" ja hän esittää sitä lopunaikaista johtajaa, joka on tuleva seurakunnalle niinkuin Paavalikin tuli ensimmäisenä johtajana. Kaaleb esittää niitä, jotka pysyivät uskollisina Joosuan kanssa. Muistakaa, Jumalan alkaessa johdattaa Israelia, oli se Hänen Sanansa mukainen neitsyt. Mutta sitten he halusivat jotakin muutakin. Niin teki lopunajan seurakuntakin. Huomatkaa, kuinka Jumala ei siirtänyt Israelia tai antanut sen mennä luvattuun maahan ennenkuin oli Hänen asettamansa aika. Ihmiset ovat saattaneet painostaa Joosuaa, johtajaa, ja sanoa: "Maa on meidän, menkäämme ja ottakaamme se. Joosua, sinä olet aivan keltoton, sinun on täytynyt menettää valtuutesi, sinulla ei ole enää sitä voimaa, joka sinulla yleensä ennen oli. Yleensä sinä kuulit Jumalan äänen ja tiesit Jumalan tahdon, ja toimit nopeasti. Sinussa on nyt jotakin vialla." Mutta Joosua oli Jumalan lähettämä profeetta ja tiesi Jumalan lupaukset ja odotti niitä. Hän odotti selvää päätöstä Jumalalta ja kun tuli aika lähteä liikkeelle, asetti Jumala täyden johtajuuden Joosuan käsiin, koska hän oli pitänyt yhtä Sanan kanssa. Jumala saattoi luottaa Joosuaan, muttei muihin. Tämä on toistuva myös tänä lopun aikana. Samat ongelmat, sama painostus.

Tarkastelkaamme Mooseksen esimerkkiä. Tällä voimallisella, Jumalan voitelemalla profeetalla, oli erikoinen syntymä, sillä hän syntyi juuri oikeana aikana Aabrahamin siemenen vapauttamiseksi Egyptistä. Hän ei koskaan viipynyt Egyptissä kiistelläkseen heidän kanssaan Kirjoituksista tai kiusatakseen pappeja. Hän meni erämaahan siksi aikaa kunnes ihmiset olivat valmiita vastaanottamaan hänet. Jumala kutsui Mooseksen erämaahan. Odotus ei ollut Mooseksen takia, vaan niiden ihmisten vuoksi, jotka eivät olleet valmiita vastaanottamaan häntä. Mooses luuli ihmisten ymmärtävän, mutta sitä he eivät tehneet.

Sitten on myöskin Elija, jolle Herran Sana tuli. Saarnattuaan totuuden ja kun se ryhmä, joka on tämän Amerikan Iisebel-ryhmän edelläkävijä, ei vastaanottanut Sanaa, kutsui Jumala hänet pois kentältä ja antoi ahdistusten kohdata sitä sukupolvea profeetan ja Jumalan antaman sanoman hylkäämisen vuoksi. Jumala kutsui hänet erämaahan eikä hän tullut sieltä pois edes kuninkaan käskystä. Ne, jotka koettivat taivutella häntä niin tekemään, kuolivat. Mutta sitten Jumala puhui uskolliselle profeetalleen näyn kautta. Silloin hän tuli pois kätköpaikastaan ja toi Israelille jälleen Sanan.

Sitten tuli Johannes Kastaja, Kristuksen uskollinen edelläkävijä, voimallinen profeetta ajalleen. Hän ei mennyt isiensä kouluihin, eikä fariseusten kouluihin - hän ei mennyt mihinkään kirkkokuntaan, vaan Jumalan kutsumana erämaahan. Siellä hän viipyi kunnes Jumala lähetti hänet sanoman kanssa julistamaan: "Messiaan tulo on käsillä."

Tähän liittyy myöskin raamatullinen varoitus. Eikö se ollut Mooseksen päivinä, hänen, jonka Jumala oli voidellut, kun Koora nousi vastustamaan tätä voimallista profeettaa? Hän kiisteli Mooseksen kanssa ja väitti, että hän oli saanut Jumalalta yhtä paljon kuin Mooseskin johtaakseen ihmisiä ja että toisetkin ovat osallisia jumalallisesta ilmestyksestä niinkuin Mooseskin. Hän kielsi Mooseksen arvovallan. Nyt ne ihmiset siellä, jotka olivat kuulleet todellisen Sanan ja olivat hyvin perillä siitä tosiasiasta, että oli todellinen profeetta, joka oli Jumalan voitelema, niin kuitenkin nuo ihmiset ihastuivat Kooraan ja hänen vastaväitöksiinsä. Koora ei ollut raamatullinen profeetta, mutta suuret ihmisjoukot johtajineen menivät hänen puolelleen. Kuinka Kooran kaltaisia ovatkaan nykyajan evankelistat kultainen vasikka asetelmineen. Ihmisistä se tuntuu hyvältä samoin kuin Koorakin silloin. Heillä on verta otsallaan, öljyä käsissään ja tulipalloja puhujakorokkeilla. He sallivat naissaarnaajia, hyväksyvät sen, että naiset leikkaavat hiuksensa, pitävät pitkiä housuja ja shortseja, ja syrjäyttävät Jumalan Sanan omien uskontunnustustensa ja oppiensä hyväksi. Tämä osoittaa millainen siemen heissä on. Mutta eivät kaikki ihmiset kääntyneet Moosesta vastaan ja hyljänneet Jumalan Sanaa. Ei. Valitut pysyivät hänen kanssaan. Tämä tulee tapahtumaan uudelleen tänä aikana. Monet ovat jättämässä Sanan, mutta muutamat tulevat pysymään siinä. Mutta muistakaa vertaus vehnästä ja lusteesta. Luste tullaan keräämään yhteen polttamista varten. Nämä luopiokirkkokunnat tulevat sidotuiksi yhä tiukemmin ja tiukemmin yhteen, valmiiksi Jumalan tuomion tulta varten. Mutta vehnä kerätään Mestarin tykö.

Tahtoisin teidän olevan nyt erittäin tarkkaavaisia ja ymmärtävän tämän. Jumala on luvannut, että lopun aikana Malakian kirjan 4. luvun lupaukset tulevat täytetyiksi. Näin on tapahduttava, koska se on Hengen elävöittämää Jumalan Sanaa, jonka profeetta Malakia on puhunut. Jeesus viittasi siihen. Se tulee tapahtumaan juuri ennen Kristuksen toista tulemistä. Sinä aikana kun Jeesus tulee on kaikkien Kirjoitusten tultava täytetyiksi. Pakanain ajasta tulee silloin olemaan menossa viimeinen seurakuntajakso, kun tuo Malakian kirjan sanansaattaja tulee. Hän tulee pitämään yhtä Sanan kanssa. Hän tulee aloittamaan käärmeen siemenestä ja jatkamaan aina myöhemmän sateen sanansaattajaan asti. Mutta hän tulee olemaan kirkkokuntien hylkäämä.

Näin on oltava, sillä historia toistaa itseään Aahabin ajoista. Niinkuin tapahtui Israelin historiassa Aahabin aikana, tulee tapahtumaan täällä Amerikassa Malakian kirjan profeetan ilmestyessä. Kun Israel lähti Egyptistä palvelukseen Jumalaa vapaudessa, työnsi se syrjään kaikki alkuasukkaat ja kasvoi kansaksi, jolla oli suuria johtajia kuten Daavid jne. ja sitten tuli valtaistuimelle Aahab, jonka päätöksiä Iisebel ohjasi, näin me olemme tehneet myöskin täällä Amerikassa. Esi-isämme tulivat tähän maahan palvelukseen Jumalaa ja eläkkeeseen vapaudessa. He valloittivat sen alkuasukkailta. Ilmestyi sellaisia mahtavia miehiä kuten Washington ja Lincoln, mutta hetken kuluttua tuli esiin sellaisia kelvottomia miehiä näiden arvollisten tilalle, että pian laitettiin Aahab presidentiksi ja Iisebel oli taustalla häntä määräämässä. Tällaisena

aikana täytyy Malakian kirjan sanansaattajan tulla. Sitten myöhemmässä sateessa tulee tapahtumaan Karmel-vuoren näytös. Tarkkailkaa nyt tätä huolellisesti nähdäksenne sen Sanasta. Johannes oli se sanansaattaja, josta Malakian kirjan 3. luku kertoo. Johannes toi esiin aikaisemman sateen ja sen ajan järjestöt hylkäsivät hänet. Jeesus tuli ja hänellä oli Kirkastusvuori-kohtauksensa. Jeesuksen toisen tulemisen edeltäjä tuo esiin myöhemmän sateen. Jeesus tulee esittämään loppuratkaisun kirkkokuntien ja uskontunnustusten suhteen, sillä Hän tulee vahvistamaan Sanansa ja tempaamaan morsiamensa ylös. Ensimmäinen näytös tapahtui Karmel-vuorella, toinen Kirkastusvuorella, ja kolmas tulee tapahtumaan Siionin vuorella.

Monet ihmiset jäivät hämmentyneiksi Mooseksen, Elian ja Johanneksen oudon käytöksen vuoksi, heidän vetäytyessään yksinäisyyteen. He eivät tajunneet, että se tapahtui heidän sanomansa hylkäämisen vuoksi. Mutta siemen oli kylvetty, istutus oli ohitse. Seuraavana olisi tuomio. He olivat täyttäneet tehtävänsä toimien merkinä ihmisille, joten seuraavana oli tuomio.

Uskon Ilm. 13:16 mukaan, että morsiamen on lopetettava saarnaaminen pedon vaatiessa merkkiä käteen tai otsaan siitä, että ihmisille annetaan lupa saarnata. Kirkkokunnat tulevat ottamaan merkin tai niiden on pakko lakata saarnaamasta. Sitten Karitsa tulee noutamaan morsiantaan ja tuomitsemaan tuon suuren porton.

Muistakaa, että Mooses syntyi tiettyä tarkoitusta varten, mutta hän ei voinut suorittaa tuota tehtävää ennenkuin hän oli vastaanottanut lahjat, jotka saivat hänet kykeneviksi tuon tehtävän suorittamiseen. Hänen oli mentävä erämaahan ja odotettava siellä sitä aikaa, jonka Jumala oli määrännyt. Silloin täytyi olla tietty faarao valtaistuimella, ja ihmisten täytyi huutaa elämän leivän nälässä, ennenkuin Jumala saattoi lähettää hänet takaisin. Tämä on totta meidänkin päivinäme.

Mutta mitä meillä onkaan tänä aikana? Monet esittävät merkkejä, niin että meillä on kokonainen sukupolvi ihmeiden etsijöitä, jotka tietävät vähän tai ei mitään Sanasta tai todellisesta Jumalan Hengen liikkeestä. Jos he näkevät verta, öljyä ja tulta, niin he ovat onnellisia; sillä mitä Sana sanoo, ei ole heille mitään merkitystä. He hyväksyvät jokaisen merkin, jopa epäraamatullisetkin. Mutta Jumala on varoittanut meitä siitä. Matt. 24. luvussa Hän sanoo, että viimeisinä päivinä nuo kaksi henkeä tulisivat olemaan niin lähellä toisiaan, että ainoastaan valitut voivat erottaa ne toisistaan, sillä he ovat ainoat, jotka eivät tule eksytetyiksi.

Kuinka te voitte erottaa nämä henget? Laittakaa ne Sanan testiin. Jos ne eivät puhu tätä Sanaa, niin ne ovat pahasta. Niinkuin paholainen kerran eksytti kaksi ensimmäistä morsianta, niin hän tulee myöskin koettamaan eksyttää tätä lopunajan morsianta, koettaen saada häntä sekaantumaan uskontunnustuksiin, tai saada hänet yksinkertaisesti kääntymään pois Sanasta tunnusmerkkeihin, jotka ovat hänelle mieleisiä. Mutta Jumala ei koskaan asettanut merkkejä Sanan edelle. Merkit seuraavat Sanaa, aivan niinkuin Elia käski naista leipomaan hänelle ensin kaltiaisen, Jumalan Sanan mukaan. Kun sitten nainen teki niinkuin Sana sanoi, seurasi todellinen merkki. Tulkaa ensin Sanan tykö ja sitten odottakaa ihmeitä. Siemen-Sana on Hengen voimistuttamaa.

Kuinka voi kukaan Jumalan lähettämä sanansaattaja uskoa osan Sanasta ja kieltää toisen osan? Todellinen Jumalan profeetta tulee tänä lopun aikana julistajaan koko Sanan. Kirkkokunnat vihaavat häntä. Hänen sanansa saattavat olla yhtä karkeita kuin Johannes Kastajankin, joka kutsui heitä kyykäärmeiksi. Mutta valitut kuulevat häntä ja ovat valmiit ylöstempausta varten. Aabrahamin kuninkaallinen siemen, jolla on samanlainen usko kuin Aabrahamillakin tulee pysymään hänen kanssaan Sanassa, sillä heidät on edeltä käsin määrätty yhteen.

Tämä lopunajan sanansaattaja tulee ilmestymään Jumalan määräämänä aikana. Nyt on lopunaika, kuten me kaikki tiedämme, sillä Israel on kotimaassaan. Malakian mukaan hän voi

nyt tulla milloin tahansa. Kun näemme hänet, on hän oleva omistautunut Sanalle. Hänestä on edeltä käsin kerrottu (Sana viittaa häneen Ilm. 10:7) ja Jumala tulee vahvistamaan hänen palvelustehtävänsä. Hän tulee saarnaamaan totuutta niinkuin Eliakin ja hän on valmis Siionin vuoren näytöstä varten.

Monet käsittävät hänet väärin, koska heille on opetettu Sanaa tietyllä tavalla, jonka he pitävät totuutena. Kun hän asettuu sitä vastaan, eivät he usko häntä. Jopa muutamat todelliset Jumalan palvelijat tulevat ymmärtämään väärin tämän sanansaattajan, koska eksyttäjät ovat kutsuneet niin monia asioita Jumalan totuudeksi.

Mutta tämä profeetta tulee, ja niinkuin Kristuksen ensimmäisen tulemuksen edelläkävijä huusi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!", niin on myöskin hän epäilyksettä huutava: "Katsokaa, Jumalan Karitsa tulee kunniassaan!" Näin hän tulee tekemään, sillä niinkuin Johannes oli totuuden sanansaattaja valituille, niin tämä on oleva viimeinen sanansaattaja valituille ja Sanasta syntyneelle morsiamelle.

KRISTUS YLISTÄÄ SEURAKUNTAA

Ilm. 2:13: "Minä tiedän sinun tekosi, ja missä sinä asut: siellä, missä saatanan valtaistuini on; ja sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä, missä saatana asuu." [engl. käännös]

"Minä tiedän sinun tekosi." Nämä sanat on lausuttu samanlaisina kaikille seitsemälle sanansaattajalle annettaviksi Jumalan kansalle kussakin ajassa. Koska ne on puhuttu kahdelle viinipuulle (todelliselle ja väärälle) tuottavat ne iloa toisen ryhmän sydämissä, mutta niiden tulisi saada aikaan pelkoa toisten sydämissä. Vaikka me pelastumme armosta, ilman tekoja, niin kuitenkin todellinen pelastus saa aina aikaan tekoja, jotka miellyttävät Jumalaa. 1. Joh. 3:7: "Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niinkuin Hän on vanhurskas." Jos tällä jakeella on jotakin merkitystä, niin se tarkoittaa, että mitä joku TEKEE, sellainen hän ON. Jaak. 3:11: "Utkuuko lähde samasta silmästä makeaa ja karvasta vettä?" Room. 6:2: "Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?" Matt. 12:33-35: "Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tai tehkää puu huonoksi ja sen hedelmä huonoksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan. Te kyykäärmeiden sikiöt, kuinka te saattaisitte hyvää puhua, kun itse olette pahoja? Sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo hyvän runsaudesta esille hyvää, ja paha ihminen tuo pahan runsaudesta esille pahaa." Jos nyt ihminen on syntynyt Sanasta (uudestisyntynyt, ei katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän Sanan kautta. 1. Piet. 1:25) tulee hän tuottamaan Sanaa. Hänen elämänsä hedelmät tai teot tulevat olemaan sen siemenen tai elämän tuote, joka on hänessä. Sen vuoksi tulevat hänen tekonsa olemaan Pergamon seurakuntajaksoa vastaan. Siellä seisoo Hän, jonka vertaista ei ole, kädessään terävä, kaksiteräinen miekka, joka on Jumalan Sana. Tuo Sana on tuomitseva meidät viimeisenä päivänä. Tosiasiassa Sana tuomitsee jo nyt, sillä se on sydämen ajatusten ja aivoitusten erottaja. Se erottaa lihallisen hengellisestä. Se tekee meidät eläviksi kirjeiksi, jotka kaikki ihmiset lukevat ja tuntevat Jumalan kunniaksi.

"Minä tiedän sinun tekosi." Jos joku pelkää, ettei hän miellytä Jumalaa, niin täyttäköön silloin Sanan. Jos joku ihmettelee, mahtaako hän saada kuulla nuo sanat: "Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija", niin täyttäköön hän silloin Jumalan Sanan elämässään, niin hän saa varmasti kuulla nuo kiitoksen sanat. Totuuden Sana oli silloin arvosteluperuste ja se on sitä nytkin. Ei ole toista suuntaviivaa; ei ole toista luotinuoraa. Jos maailma tullaan tuomitsemaan

Jeesuksen Kristuksen kautta, niin silloin se tuomitaan Sanan kautta. Jos joku haluaa tietää, kuinka selviytyä, tehköön hän niinkuin Jaakob ehdotti: "Katsokaa Jumalan Sanan peiliin."

"Minä tiedän sinun tekosi." Kun Hän seisoi siellä tarkastellen heidän elämäänsä sen suunnitelman valossa, jonka Hän oli heille antanut, on Hänen täytynyt olla erittäin tyytyväinen, sillä he, niinkuin toisetkin, jotka olivat eläneet ennen heitä, kärsivät jumalattomien vainon ja pysyivät silti iloisesti Herrassa. Vaikka ajoittain olikin vaikeata palvella Herraa, niin kuitenkin he palvelivat Häntä ja palvoivat Häntä Hengessä ja totuudessa. Mutta väärän viinipuun laita ei ollut näin. Voi, he olivat hyljänneet elämän, joka perustui Sanaan ja nyt he kulkivat yhä kauemmas pois totuudesta. Heidän tekonsa todistivat siitä syvyydestä, johon he olivat vajonneet.

SINÄ PIDÄT MINUN NIMESTÄNI KIINNI

"Kenen tykö me menisimme? Sinulla yksin on iankaikkisen elämän sanat!" He pitivät silloin lujasti kiinni, samoin tekevät he nytkin, mutta eivät sellaisella kohtalokkaalla tavalla kuin ne, jotka elävät hedelmättömän elämän. He pysyivät lujina Hänen voimassaan Hengen todistaessa, että he olivat yhtä Hänen kanssaan. Heillä oli varma tieto syntien anteeksisaamisesta ja he kantoivat "kristityn" nimeä todistuksena siitä. He tunsivat ja rakastivat tuota Nimeä, joka oli kaikkien muiden nimien yläpuolella. He polvistuivat tuon Nimen edessä. Heidän kielensä tunnustivat sen. Mitä tahansa he tekivätkin, tapahtui se kaikki Herran Jeesuksen nimessä. He olivat tunnustautuneet tuohon Nimeen ja erottautuneet pahasta ja nyt otettuaan tämän kannan, he olivat valmistautuneet kuolemaan tuossa Nimessä vakuuttuneina paremmasta ylösnousemuksesta.

*Jeesus-nimi ota myötäs'
Murheen laakson matkamies!
Tee sen turvissa sun työtäs',
Ohjatkoon se kaikki ties!
Kallis oi, nimi soi;
Ilo taivaan, autuus maani*

Jo toisella vuosisadalla nuo sanat "Isä, Poika ja Pyhä Henki" ovat monille merkinneet "kolminaisuutta" ja monijumalainen ajatus kolmesta Jumalasta oli tullut opiksi väärässä seurakunnassa. Enää ei kestänyt kauan kun tuo Nimi otettiin pois, niinkuin tässä ajassa oli jo tapahtunut ja tuon NIMEN, *Herra Jeesus Kristus* korvasivat YHDEN SUUREN JUMALAN *arvonimet*. Monet luopuivat ja omaksuivat kolminaisuusopin ja kastoivat jumaluuden arvonimiä käyttäen, tuo pieni lauma katoi kuitenkin Jeesuksen Kristuksen nimeen ja niin pysyi totuudessa.

Niin monien häpäistessä Jumalaa, muuttaen Hänet kolmeksi Jumalaksi ja vaihtaen Hänen suloisen nimensä arvonimiin, niin saattaa joku ihmetellä vieläkö merkit ja ihmeet, jotka seurasivat tuota suurta Nimeä, esiintyivät ihmisten keskuudessa. Todellakin noita ihmeitä tapahtui voimallisina ja ihmeellisinä, vaikkakaan ei väärän viinipuun parissa. Martinin kaltaiset miehet olivat suuressa käytössä ja Jumala todisti heidän kanssaan merkeillä, ihmeillä ja Pyhän Hengen lahjoilla. Tuo Nimi oli yhä voimallinen niinkuin se aina on ollut ja aina tulee olemaan siellä missä pyhät tulevat kunnioittamaan Häntä Sanassa ja uskossa.

SINÄ ET OLE KIELTÄNYT MINUN USKOANI

Kun Pietarilta kysyttiin kuinka tuo suuri ihme oli tapahtunut tuolle rammalle Kauniin portin luona, selitti hän sen tällä tavoin: "Ja uskon kautta hänen (Jeesuksen) nimeensä on hänen (Jeesuksen) nimensä vahvistanut tämän miehen (aikaisemmin ramman), ja usko, jonka Jeesus

vaikuttaa, on hänelle antanut hänen jäsentensä terveyden kaikkien teidän nähtenne." Katsokaa, tässä se on. Jeesuksen nimi ja Jeesuksen usko saivat aikaan ihmeen. Pietari ei väittänyt, että hänen oma inhimillinen uskonsa sai sen aikaan sen paremmin kuin että se olisi ollut hänen oma nimensä. Hän sanoi, että Jeesuksen nimi, kun sitä käytettiin Jeesuksen antamassa uskossa, sai aikaan tuon suuren teon. Tästä uskosta Herra puhui Ilm. 2:13. Se oli HÄNEN uskonsa. Se ei ollut uskoa HÄNEEN, Mutta se oli HÄNEN OMA uskonsa, *jonka Hän oli antanut uskoville*. Room. 12:3: "Sen uskon määrän mukaan, minkä Jumala on kullekin (ensimmäisen jakeen mukaan sana "kullekin" tarkoittaa VELJIÄ) suonut." Ef. 2:8: "Armasta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se (usko) on Jumalan lahja." Ja myöskin Jaakobin kirjeessä sanotaan (Jaak. 2:1): "Veljeni (huomatkaa, että tässäkin puhutaan veljille) älköön se meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen usko, joka teillä on, olko sellainen, joka katsoo henkilöön (heillä oli Jeesuksen usko - ei usko Jeesukseen)." [engl. käännös]

Tässä Pergamon seurakuntajaksossa ihmiset olivat alkaneet inhimillistä pelastusta kääntymään pois siitä totuudesta, että "Pelastus on Herrasta" - he olivat hyljänneet opin valinnasta ja avanneet seurakunnan oven selko selälleen ja ottivat jäseniksi kenen tahansa, joka kannatti heidän opinkappaleitaan (Sanasta ei ollut väliä), mutta tämän nopean rappeutumisen aikana siellä kuitenkin oli vielä muutamia harvoja, joilla oli meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen usko, ja jotka eivät ainoastaan käyttäneet tätä uskoa voimatekoihin vaan sen kautta vastustivat niitä, jotka uskalsivat sanoa, että he olivat pelastettuja pelkästään seurakuntaan liittymisen perusteella. He tiesivät, ettei kukaan voinut todella uskoa iankaikkiseen elämään ja Jumalan vanhurskauteen ilman Jeesuksen Kristuksen uskoa. Niinkuin tämän ajan seurakunta on täynnä järkeisuskovia, jotka tunnustavat neitseestä syntymän, vuodatetun veren ja menevät kirkkoihin ja nauttivat ehtoollista olematta silti uudestisyntyneitä, sama ongelma oli tuossa kolmannessa seurakuntajaksossa. Inhimillinen usko ei silloin ollut riittävä, eikä se ole sitä nytkään. Tarvitaan todellista Jumalan Pojan uskoa ihmisen sydämessä, jotta hän voisi vastaanottaa kirkkauden Herran siihen temppeliin, joka ei ole käsillä tehty.

Tämä oli elävää uskoa. "Minä elän Jumalan Pojan uskon kautta." Paavali ei sanonut elävänsä uskon kautta Jumalan Poikaan [engl. käännös]. Jumalan Pojan usko oli antanut hänelle elämän ja sai hänet elämään kristityn voittoelämää.

He eivät olleet kieltäneet sitä, että pelastus oli yliluonnollinen alusta loppuun asti. He pitivät elossa totuutta Hänen Nimestään samoin kuin Hänen uskoaankin ja Herra siunasi heitä katsoen heidät itselleen arvollisiksi.

ANTIPAS, MINUN USKOLLINEN TODISTAJANI

Sanassa tai missään maallisessa historiassa ei löydy toista mainintaa tästä veljestä. Mutta varmasti ei tarvitse ollakaan. Siinä on yllin kyllin, että hän oli edeltä tiedetty ja Herran tuntema. Siinä on enemmän kuin tarpeeksi, kun näemme hänen uskollisuutensa Herraa kohtaan, mainittuna elävässä Sanassa. Hän oli kristitty. Hän piti kiinni Jeesuksen nimestä. Hänellä oli meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen usko, ja hän oli niiden joukossa, jotka elivät siitä. Hän eli sopusoinnussa Jaakobin sanojen kanssa: "Älköön se meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen usko, joka teillä on, olko sellainen, joka katsoo henkilöön." [engl. käännös Jaak. 2:1] Täynnä Pyhää Henkeä ja uskoa niinkuin Stefanuskin, hän ei katsonut henkilöön eikä peljännyt ketään; ja kun kaikille niille, jotka ottaisivat tuon nimen ja vaeltaisivat Jeesuksen Kristuksen uskossa, julistettiin kuolemantuomio, teki hän ratkaisunsa yhdessä niiden kanssa, jotka eivät luopuisi. Tosin hän kuoli, mutta Aabelin tavoin hän sai todistuksen Jumalalta (Raamattu mainitsee hänen nimensä), ja kuolleenakin hän vielä puhuu Jumalan Sanan sivuilla. Jälleen oli yksi marttyyri päässyt lepoonsa. Mutta saatana ei saanut siinä mitään riemuvoittoa,

sen paremmin kuin silloinkaan kun hän tappoi Rauhan Ruhtinaan, sillä saatana ryöstettiin ristiltä käsin, samoin tulee nyt Antipaani veri julistamaan sadoille muille, jotka ottavat ristinsä ja lähtevät seuraamaan Herraa.

SIELLÄ, MISSÄ SAATANAN VALTAISTUIN ON

Syy siihen, että tämä on osa Hengen ylistystä, on että nämä urhoolliset ristin sotilaat voittivat saatanan hänen oman valtaistuinhuoneensa keskellä. He kävivät voittavaa taistelua Jeesuksen nimessä ja uskossa pimeyden johtajien leirissä. Miten valtava kiitos. Kuten Daavidin voimakkaat miehet, jotka valtasivat vihollisen leirin tuodakseen Daavidille vettä, jotta hän voisi sammuttaa janonsa, samoin nämä uskon jättiläiset valtasivat saatanan maallisen valtakunnan saarnaamalla ja kehoittamalla toivat pelastuksen vettä niille, jotka elivät kuoleman varjossa.

Yhtä suuressa määrin kuin nämä sanat saatanan valtaistuimesta ja valtakunnasta ovat osa Jumalan ylistystä valituillensa, ovat ne tosiasiallisesti tuomion sanat sille pahalle, joka on saavuttanut valta-aseman seurakunnassa.

PERGAMO: Saatanan valtaistuin ja asuinpaikka. Monille nämä lauseet ovat olleet ennemminkin ainoastaan kuvaannollisia kuin todella historiallisia. Mutta ne ovat varmasti todellisia ja historia todistaa sen. Pergamo oli todella Saatanan valtaistuin ja asuinpaikka. Näin se tapahtui:

Pergamo ei ollut alunperin se paikka missä saatana (ollessaan tekemisissä ihmisten kanssa) asui. Babylon on aina ollut sekä kirjaimellisesti että kuvaannollisesti hänen päämajansa. Saatanan palvonta alkoi Babylonin kaupungissa. 1. Moos. 10:8-10: "Ja Kuusille syntyi Nimrod. Hän oli ensimmäinen valtias maan päällä. Hän oli mahtava metsämies Herran edessä. Siitä on, sananparsi: 'Mahtava metsämies Herran edessä niinkuin Nimrod'. Ja hänen valtakuntansa alkuna olivat Baabel, Erek, Akkadja Kalne Sinearin maassa." 1. Moos. 11:1-9: "Ja kaikessa maassa oli yksi kieli ja yksi puheenparsi. Kun he lähtivät liikkeelle itään päin, löysivät he lakeuden Sinearin maassa ja asettuivat sinne. Ja he sanoivat toisilleen: 'Tulkaa, tehkäämme tiiliä ja polttakaamme ne koviksi.' Ja tiiltä he käyttivät kivenä, ja maapihkaa he käyttivät laastina. Ja he sanoivat: 'Tulkaa, rakentakaamme itsellemme kaupunki ja torni, jonka huippu ulottuu taivaaseen, ja tehkäämme itsellemme nimi, ettemme hajaantuisi yli kaiken maan.' Niin Herra astui alas katsomaan kaupunkia ja tornia, jonka ihmislapset olivat rakentaneet. Ja Herra sanoi: 'Katso, he ovat yksi kansa, ja heillä kaikilla on yksi kieli, ja tämä on heidän ensimmäinen yrityksensä. Ja nyt ei heillä ole mahdotonta mikään, mitä aikovatkin tehdä. Tulkaa, astukaamme alas ja sekoitakaamme siellä heidän kielensä, niin ettei toinen ymmärrä toisen kieltä.' Ja niin Herra hajotti heidät sieltä yli kaiken maan, niin että he lakkasivat kaupunkia rakentamasta. Siitä tuli sen nimeksi Baabel, koska Herra siellä sekoitti kaiken maan kielen; ja sieltä Herra hajotti heidät yli kaiken maan."

Baabel oli Babylonin alkuperäinen nimi. Se tarkoittaa sekoitusta. Sen varsinainen perustaja oli Kuus, Haamin poika, mutta voimalliseksi ja loisteliaaksi kuningaskunnaksi sen saattoi Kuusin poika Nimrod, joka oli mahtava metsämies. 1. Mooseksen kirjan 11. luvun ja myös maallisten historioiden mukaan hän asetti itselleen kolme päämäärää. Hän halusi rakentaa voimakkaan kansakunnan, jonka hän tekikin. Hän halusi saada aikaan oman uskonnon, niinkuin hän tekikin. Hän halusi tehdä itsellensä (muistettavan) nimen, minkä hän toteuttikin. Hänen saavutuksensa olivat niin suunnattomat, että Babylonian kuningaskuntaa kutsuttiin kultaiseksi pääksi kaikkien maailman hallitusten joukossa. Sen, että hänen Uskontonsa saavutti huomattavan aseman, todistaa se tosiasia, että Raamattu samaistaa sen täydellisesti saatanan kanssa sekä Jesajan 14. luvussa että Ilmestyskirjan 17-18 luvuissa. Ja historian avulla me voimme osoittaa sen valloittaneen koko maailman ja olevan perustana jokaiselle maailman

epäjumalanpalvelusjärjestelmälle, ja jumaluustaruille, vaikkakin jumalien nimet eroavat toisistaan eri puolilla maailmaa riippuen ihmisten kielestä. Se, että hän teki itselleen ja seuraajilleen mahtavan nimen, on ilman muuta selvää, sillä niin kauan kuin tämä nykyinen aika kestää (kunnes Jeesus ilmoittaa itsensä veljilleen) tullaan häntä palvomaan ja kunnioittamaan, tosin toisella nimellä kuin Nimrod, ja hiukan erilaisessa temppelissä kuin se, jossa häntä alunperin palvottiin.

Koska Raamattu ei yksityiskohtaisesti käsittele muiden maiden historiaa, meidän on välttämätöntä tutkia muinaisia maallisia historiankirjoja löytääksemme vastauksen siihen kuinka Pergamo tuli Babylonian saatanaallisen uskonnon tyyssijaksi. Päätielähteinä ovat muistiinpanot Egyptin ja Kreikan kulttuurista. Syy tähän on se, että Egypti sai kulttuurinsa ja matematiikkansa kaldealaisilta ja Kreikka sai ne puolestaan Egyptiltä. Koska papit olivat velvollisia opettamaan näitä tieteitä, ja koska tieteitä käytettiin uskonnon osana, meillä onkin jo avain siihen miten babylonialainen uskonto pääsi valtaan näissä kahdessa maassa. On myöskin totta, että kun jokin kansa pystyi voittamaan toisen kansan, niin jonkin ajan kuluttua voittajan uskonto tuli voitettun uskonnoiksi. On hyvin tunnettu tosiasia, että kreikkalaisilla oli aivan samat tähtitaivaan eläinradan merkit kuin babylonialaisillakin; ja muinaisegyptiläisissä muistiinpanoissa kerrotaan kreikkalaisten saaneen egyptiläisiltä tietonsa monijumalaisuudesta. Täten Babylonian mysteerit levisivät kansakunnasta toiseen kunnes sitä esiintyi Roomassa, Kiinassa, Intiassa ja jopa Pohjois- ja Etelä-Amerikassa pohjimmiltaan samanlaista palvontaa.

Muinaiset tarinat ovat yhtä mieltä Raamatun kanssa siitä, että tämä babylonialainen uskonto ei varmastikaan ollut maan ensimmäisten ihmisten alkuperäinen uskonto. Se oli ensimmäinen siirtymä pois alkuperäisestä uskosta, mutta alkuperäinen uskonto se ei ollut. Sellaiset historioitsijat kuten Wilkinson ja Mallet ovat johdonmukaisesti osoittaneet ikivanhoihin; todistuskappaleisiin nojautuen, että kerran kaikki maan ihmiset uskoivat YHTEEN JUMALAAN, Kaikkivaltiaaseen, iankaikkiseen, näkymättömään, joka suunsa sanalla loi kaiken, ja joka luonteeltaan oli rakastettava, hyvä ja oikeudenmukainen. Mutta kuten saatana aina haluaa turmella kaiken, mitä se vain voi, löydämme hänet turmelemasta ihmisten mieliä ja sydämiä niin, että he hylkäsivät totuuden. Niinkuin aina hän on yrittänyt tulla palvonnan kohteeksi niinkuin hän olisi Jumala eikä palvelija ja Jumalan luotu, käänsi hän palvonnan pois Jumalasta, jotta hän voisi sen lopulta kohdistaa itseensä ja tulla siten korotetuksi. Hän todellakin täytti halunsa levittää oma uskontonsa kautta koko maailman. Jumala on osoittanut sen oikeaksi Roomalaiskirjeessä: "Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet, vaan ovat ajatuksiltaan turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt niin, että he ovat omaksuneet turmeltuneen uskonnon siinä määrin, että he ovat alkaneet palvella luotua enemmän kuin Luoja." Muistakaa, saatana oli Jumalan luoma (Aamuruskon Poika). Täten me huomaamme, että siellä missä totuus oli kerran levinnyt kaikkien ihmisten joukkoon, ja missä kaikki pysyivät tuossa totuudessa, tuli lopulta aika jolloin suuri joukko kääntyi pois Jumalasta ja levitti saatanaallisen palvontamuodon kaikkialle maailmaan. Historia todistaa, että Seemin sukukunnan jäsenet, jotka pysyivät muuttumattomassa totuudessa, tekivät lujaa vastarintaa haamilaisille, jotka kääntyivät pois totuudesta saatanan valheeseen. Meillä ei ole enempää aikaa keskustella tästä, olemme ainoastaan tutustuneet siihen niin, että huomaatte silloin olleen kaksi uskontoa, siis ainoastaan kaksi, ja siitä, joka oli paha, tuli maailmanlaaja.

Yksijumalaisuus muuttui monijumalaisuudeksi Babylonissa. Perkeleen valhe ja hänen salaisuutensa nousivat vastustamaan Jumalan totuutta ja Hänen salaisuuksiansa tuossa kaupungissa. Saatana tuli todellakin tämän maailman jumala ja hän vaati palvontaa niiltä, joita hän oli pettänyt, saaden heidät uskomaan siihen, että hän todella oli Herra.

Vihollisen monijumalainen uskonto alkoi opilla kolminaisuudesta. Jo siellä muinaisuudessa tuli esiin ajatus "yksi Jumala, kolmessa persoonassa". Miten outoa onkaan, etteivät meidän uudenaikaiset teologimme ole huomanneet tätä; mutta ilmeisesti saatanan pettäminä niinkuin esi-isänsäkin, he uskovat yhä jumaluuden kolmeen persoonaan. Näyttäkää meille edes yksi raamatunkohta, joka jotenkin tukee tätä oppia. Eikö ole outoa, että Haamin jälkeläisten jatkaessa saatanaallista palvontaansa, joka sisälsi peruskäsitteet kolmijumalaisuudesta, *ettei ole olemassa jälkeäkään siitä, että Seemin jälkeläiset olisivat uskoneet sellaiseen asiaan tai että heillä olisi ollut edes jonkinlainen seremoniallinen palvontameno, joka sisältäisi esikuvan siitä?* Eikö ole outoa, että hebrealaiset uskoivat: "Kuule, Israel, Herra sinun Jumalasi on YKSI JUMALA", jos kerran jumaluus oli kolmipersonainen? Aabraham, Seemin jälkeläinen, näki 1. Moos. 18. luvun mukaan ainoastaan YHDEN Jumalan kahden enkelin kanssa.

Kuinka tämä kolminaisuus sitten ilmaistiin? Se ilmaistiin tasasivuisella kolmiolla samoin kuin Roomassa tehdään tänä päivänäkin. Kummallista, ettei hebrealaisilla ollut sellaista käsitettä. Kuka sitten on oikeassa? Hebrealaiset vaiko babylonialaiset? Monijumalainen ajatus kolmesta jumalasta yhdessä esiintyi Aasiassa kuvana, jossa yhdessä ruumiissa oli kolme päätä. Hänet ilmaistiin kolmena älykkyytinä. Intiassa he ymmärsivät hänet niin, että hänet ilmaistiin yhtenä jumalana, jolla oli kolme muotoa. Tämä on todellakin hyvää, nykyaikaista jumaluusoppia. Japanissa on suuri Buddhan kuva, jolla on kolme päätä kuten edellä kuvatulla patsaallakin oli. Mutta kaikkein paljastavin niistä on se, joka esittää kolminaisuusopin mukaisen käsityksen Jumalasta kolmiyhteisessä muodossa: 1. Vanhan miehen pää joka kuvaa Isää Jumalaa, 2. Ympyrä, joka salaisuuksissa kuvaa "Siementä", joka puolestaan merkitsee Poikaa, 3. Linnun siivet ja pyrstö (kyyhkynen). Tässä oli oppi Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä, jumaluuden kolmesta persoonasta; todellinen kolminaisuus. Saman asian voitte nähdä Roomassa. Sallikaa minun nyt taas kysyä, eikö olekin outoa, että saatana ja hänen palvelijansa tietävät todellisuudessa enemmän paljastettua totuutta kuin uskon isä Aabraham ja hänen jälkeläisensä? Eikö olekin outoa, että saatanan palvojat tiesivät Jumalasta enemmän kuin Jumalan lapset? Juuri tätä nykyaikaiset jumaluusoppineet koettavat kertoa meille puhuessaan, kolminaisuudesta. Tästälähin muistakaa tämä yksi asia: nämä historian tiedot ovat tosiasioita, ja tämä on tosiasia - saatana on valehtelija ja valheen isä, ja vaikka hän tuo esiin jotakin valoakin, niin se edelleen on valhetta. Hän on murhaaja. Ja hänen kolminaisuusoppinsa on tuhonnut suuria kansanjoukkoja ja tulee tuhoamaan edelleenkin siihen asti kunnes Jeesus tulee.

Historian mukaan ei kestänyt kauaa ennenkuin tähän käsitykseen Isästä ja Pojasta ja Pyhästä Hengestä tuli muutos. Saatana vei heitä askel askeleelta pois totuudesta. Kehiteltä käsitys jumaluudesta oli nyt seuraava: 1. Iankaikkinen Isä, 2. Jumalan Henki INHIMILLISEN äidin lihaan, tulleen (Eikö tämä saa teitä ajattelemaan?), 3. Jumalallinen Poika, joka oli tuon lihaantulemisen hedelmä (Naisen Siemen).

Mutta saatana ei ole tyytyväinen. Häntä itseään ei kuitenkaan vielä palvota muutoin kuin epäsuorasti. Niinpä hän vie ihmiset yhä kauemmas totuudesta. Salaisuuksien kautta hän paljastaa ihmisille, että koska suuri, näkymätön Isä Jumala ei puutu ihmisten asioihin, vaan pysyttelee hiljaisen välinpitämättömänä niiden suhteen, niin sen vuoksi voidaan häntä hyvin palvoa hiljaisuudessa. Todellisuudessa tämä merkitsee, että hänestä tulee välittää mahdollisimman vähän tai ei lainkaan. Tämä oppi levisi myöskin ympäri maailmaa, ja nykyään voitte nähdä Intiassa, että noita suurelle luojalle, hiljaiselle jumalalle, omistettuja temppeleitä on hämmästyttävän vähän.

Koska ei ollut tarpeellista palvoa luoja-isää, niin oli luonnollista, että palvonnan kohteiksi tulivat "Äiti ja Lapsi". Egyptissä oli sama äiti- ja poika-yhdistelmä nimeltään Isis ja Osiris. Intiassa niminä olivat Isi ja Iswara. (Huomatkaa jopa nimien samanlaisuus.) Aasiassa sitä kutsuttiin nimellä Cybele ja Deoios. Roomassa ja Kreikassa seurattiin samoja jälkiä samoin kuin

Kiinassakin. Todellakin, kuvitelkaa niiden roomalaiskatolisten lähetyssaarnaajien hämmästyttä heidän tullessaan Kiinaan, kun he näkivät siellä madonnan ja lapsen, jonka päästä lähti valonsäteitä. Kuva olisi aivan hyvin voitu vaihtaa johonkin Roomassa olevaan kuvaan paitsi kasvonpiirteiden eroavuuden vuoksi.

Meidän asiamme on nyt löytää alkuperäinen äiti ja lapsi. Alkuperäinen Babylonin jumalatar-äiti oli Semiramis, jota itämailla kutsuttiin Rheaksi. Käsissään hän piti poikaa, joka siitä huolimatta, että hän oli lapsi, kuvattiin kookkaaksi, vahvaksi, komeaksi ja erityisesti naisia kiehtovaksi. Hes. 8:14 häntä kutsuttiin Tammukseksi. Klassiset kirjoittajat kutsuivat häntä Bacchukseksi. Babylonialaiset tunsivat hänet nimellä Ninus. Syy siihen miksi häntä kuvattiin käsivarsilla olevana lapsena ja toisaalta suurena ja voimakkaana miehenä, on se, että hänet tunnettiin "aviomies-poikana". Erää hänen arvonimistään oli "Äidin aviomies", ja Intiassa, missä nämä kaksi tunnettiin nimillä Iswara ja Isi, on aviomies esitetty lapsena oman vaimonsa rinnoilla.

Sen että tämä Ninus oli Raamatun Nimrod, voimme todistaa vertaamalla historiaa 1. Mooseksen kirjaan. Pompeius sanoi: "Assyrian kuningas Ninus muutti muinaisajan *maltillisen* elämäntavan valloituslullaan. HÄN OLI ENSIMMÄINEN, JOKA ALOITTI SODAN NAAPUREITAAN VASTAAN. Hän valloitti kaikki kansakunnat Assyriasta Libyaan asti, koska nämä eivät tunteneet sotataitoa. Diodorus sanoi: "Ninus oli maineikkain historian mainitsemista muinaisen Assyrian kuninkaista. Sotaisena luonteenlaadultaan hän harjoitti nuoria miehiä huolellisesti sotataidossa. Hän valloitti Babylonian siihen aikaan kun ei vielä ollut Babylonin kaupunkia. Täten huomaamme, että tästä Ninuksesta tuli suurmies Babylonissa ja hän rakensi Baabelin ja valloitti Assyriaan tullen sen kuninkaaksi, ja sitten hän ryhtyi valtaamaan toisia suuria alueita, joiden kansa oli taitamatonta sodankäynnissä ja eli *vaatimattomalla* tavalla kuten Pompeius sanoi. 1 .Moos. 10 puhuu Nimrodin kuningaskunnasta: "Ja hänen valtakuntansa alkuna olivat Baabel, Ere, Akkad, ja Kalne Sinearin maassa. Siitä maasta hän lähti Assyriin ja rakensi Niiniven, Rehobot-Iirin ja Kelahin jne." Tultuaan vahvaksi Nimrod (hän perusti kuningaskuntansa varustamalla maailman ensimmäisen armeijan, jota hän koulutti ankaralla harjoituksella ja metsästyksellä) meni voimakkaan armeijansa kanssa Sinearin maan ulkopuolelle valloittaen kansakuntia ja rakensi sellaisia kaupunkeja kuten Niinive, joka sai nimensä hänen mukaansa, ja vielä tänäkin päivänä tuon kaupungin raunioiden pääosaa kutsutaan nimellä Nimroud!

Nyt kun olemme saaneet selville kuka Ninus oli, on välttämätöntä saada selville, kuka oli hänen isänsä. Historian mukaan se oli Bel, Babylonin perustaja. (Huomattakoon, että Bel oli tämän koko liikkeen alullepani ja ja siinä mielessä Babylonin perustaja, mutta hänen poikansa sai sen toteutettua ja oli sen ensimmäinen kuningas jne.) Mutta Raamatun mukaan Nimrodin isä oli Kuus: "Ja Kuusille syntyi Nimrod." Huomaamme myös, että Kuusin isä oli. Haam, Egyptiläisessä kulttuurissa Belä kutsuttiin Hermekseksi, joka tarkoittaa: "HAAMIN POIKA". Historian mukaan Hermes oli suuri epäjumalain profeetta. Hän oli jumalien tulkki. Toiselta nimeltään häntä kutsuttiin Merkuriukseksi. (Lue Ap.t. 14:11-12)

Puhuessaan tästä jumalasta, jolla oli monta nimeä, kuten esiin. Bel, Hermes ja Mercurius sanoo Hyginus: "Pitkän aikaa ihmiset, elivät Joven hallituksen alaisina (ei roomalaisen Joven vaan heprealaisten Jehovan, joka edeltää roomalaista historiaa) ilman kaupunkeja ja lakeja kaikkien puhuessa samaa kieltä. Mutta sen jälkeen Mercurius (Bel, Kuus) tulkitsi ihmisten puheet (tämän vuoksi tulkkia on kutsuttu nimellä Hermeneut) ja jakoi kansakunnat. Silloin alkoi epäsopeu." Tästä näemme, että Bel tai Kuus, Nimrodin isä oli pääasiallinen johtaja, joka vei ihmiset kauas todellisesta Jumalasta ja rohkaisi ihmisiä "jumalten tulkkina" hyväksymään toisen uskonnon. Hän rohkaisi heitä tornin rakentamiseen, jonka hänen poikansa varsinaisesti teki.

Tämä rohkaisu sai aikaan sekaannusta ja ihmisten jakaantumisen, niinpä hän oli sekä "tulkki että sekaannuksen aikaansaaja".

Täten Kuus oli monijumalaisen järjestelmän luoja ja ihmisten korottaessa toisiaan jumaliksi tuli hänestä luonnollisesti jumalien isä. Nyt Kuusia alettiin kutsua Beliksi. Ja roomalaisessa jumalaistaruksessa Bel oli Janus. Häntä kuvataan kaksikasvoisena ja hän kantoi nuijaa, jolla hän kiroi ja "hajoitti" ihmiset. Ovid kirjoittaa Januksen sanoneen itsestään: "Muinaiset ihmiset kutsuivat minua Kaaokseksi." Täten huomaamme, että Raamatun Kuusia, alkuperäistä yksijumalaisuuden vihollista muinaisajan ihmiset kutsuivat nimillä Bel, Belus, Hermes, Janus, jne. Hän väitti tuovansa ilmestyksiä ja tulkintoja jumalilta ihmisille. Näin tehdessään hän sai Jumalan vihan hajoittamaan ihmiset aiheuttaen jakaantumista ja sekaannusta.

Tähän mennessä olemme saaneet selville, mistä polyteismi tai monien jumalien palvonta on peräisin. Mutta huomasitteko, että löysimme myöskin maininnan Kuus-nimisestä miehestä, jolle annettiin arvonimi "jumalten isä"? Huomasitteko tässä muinaistarujen vanhan aiheen siitä, että jumalat samaistivat itsensä ihmisten kanssa? Tästä johtuu esi-isien palvonta. Niinpä meidän tarvitsee vain tutkia historiaa saadaksemme selville esi-isien palvonnasta. Olemme saaneet selville, että Kuus pani alulle kolmen jumalan, isän, pojan ja hengen palvonnan. Nämä kolme jumalaa olivat kaikki yhdenvertaisia. Mutta Kuus tiesi tulevasta vaimon siemenestä, joten täytyisi olla nainen ja hänen siemenensä, jotka tulisivat kuvaan mukaan. Tämä tapahtui Nimrodin kuoltua. Hänen vaimonsa Semiramis korotti hänet jumalaksi ja teki siten itsensä pojan äidiksi ja samalla myöskin jumalten äidiksi. (Juuri samoin kuin roomalaiskatolinen kirkko on korottanut Marian jumalaksi. He väittävät hänen olleen synnitön ja että hän on Jumalan äiti.) Hän (Semiramis) kutsui Nimrodia nimellä "Zeroasta", joka tarkoittaa: "naisen luvattu siemen".

Mutta ei kestänyt kauaakaan kun nainen alkoi herättää enemmän huomiota kuin poika ja pian häntä alettiin kuvata sinä, joka polki käärmeen jalkainsa alle. He kutsuivat häntä "taivaan kuningattareksi" ja tekivät hänestä jumalallisen. Kuinka samanlaista se onkaan kuin tänä aikana, kun Maria, Jeesuksen äiti, on korotettu kuulemattomaksi ja juuri nyt syyskuussa 1964 Vatikaanin kirkolliskokous on aikeissa antaa Marialle arvon, joka ei hänelle kuulu, sillä he halusivat kutsua häntä nimillä: "Maria Välittäjä", "Maria, kaikkien uskovaisten äiti", tai "Seurakunnan äiti". Jos koskaan uskontoon on kuulunut Babylonialaista esi-isien palvontaa, niin se on Rooman kirkon uskonto.

Esi-isien palvonnan lisäksi myöskin luonnon palvonta sai alkunsa Babylonissa. Juuri Babylonissa jumalat samaistettiin kuun ja auringon kanssa jne. Pääkohde luonnossa oli aurinko jolla oli valoa ja lämpöä antava ominaisuus ja ilmestyi ihmisille tulipallona taivaalla. Täten oli pääjumalana aurinkojumala, jota he kutsuivat Baaliksi. Usein aurinko kuvattiin liekkiympyränä ja pian ilmestyi käärme tuon liekin ympärille. Ei kestänyt kauaa kun käärmeestä tuli auringon symboli ja sitä niin muodoin myös palvottiin. Siten oli saatanan sydämen halu tullut täysin täytetyksi: häntä palvottiin jumalana. Hänen valtaistuimensa oli perustettu. Hänen orjansa kumarsivat häntä. Pergamossa häntä palvottiin elävän käärmeen muodossa. Hyvän ja pahan tiedon puu, jota nyt esitti elävä käärme ei ollut pettänyt ainoastaan Eevaa, vaan suurimman osan ihmisiä.

Mutta kuinka Pergamo tuli saatanan valtaistuipaikaksi, jos Babylon jo oli sitä? Vastaus on jälleen historiassa. Kun Babylon joutui Meedo-Persian valtaan, pappikuningas Attalus pakeni Pergamoon pappiensa ja salattujen mysteeriensä kanssa. Sinne hän pystytti kuningaskuntansa Rooman keisarikunnan ulkopuolelle, ja se kukoisti saatanan huolenpidon alaisena.

Tämä on ollut erittäin lyhyt katsaus babylonilaisen uskonnon historiaan ja sen tuloon Pergamoon. Monia kysymyksiä on varmaan jäänyt vastausta vaille ja epäilemättä vielä

enemmän olisi voitu sanoa tämän asian selvittämiseksi meille, mutta tämän ei ole tarkoitus olla mikään historian tutkimus, vaan tämä on tarkoitettu auttamaan meitä Sanan tutkimisessa.

TUOMIO

Ilm. 2:14-15: "Mutta minulla on vähän sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään, Israelin lapsille sen viettelyksen, että he söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjoittaisivat. Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista, jota minä vihaan."

Tässä Pergamon seurakuntajaksossa Herra tuomitsee kaksi oppia, joita Hän vihaa: 1. Bileamin oppi, joka sai langetetuksi Israelin epäjumalan palvelemiseen ja synnilliseen irstailuun Baal-Peorissa ja 2. nikolaiittain oppi, joka oli vielä ollut ilman tekoja Efeson seurakuntajaksossa. Jos yhdistämme tämän tuomion sen tosiasian kanssa, että Hän korosti Pergamoa saatanan asuinsijana, niin on hyvin helppoa ja asianmukaista päätellä, että Babylonin uskonto jollakin tavoin oli sekoittunut kristinuskon kanssa.

Tämä ei ole vain oletamus vaan historiallinen tosiasia, jonka me näytämme toteen menemällä historiassa takaisin noin vuoteen 36 jKr. ja siitä edelleen vuoden 325 Nikean kirkolliskokoukseen. Kun kristityt (syntyperältään pääasiassa juutalaisia) hajoitettiin ulkomaille Jerusalemita, menivät he kaikkialle saarnaten evankeliumia, erityisesti synagoogissa. Täten kolmen vuoden kuluessa, eli noin vuonna 36 jKr. Junius ja Andronikus, jotka Room. 16:7 mukaan olivat apostoleja, olivat tuoneet evankeliumin Roomaan. Työ kukoisti siellä useita vuosia kunnes alituiset kiistelyt juutalaisten keskuudessa saivat keisari Klaudiuksen karkoittamaan heidät Roomasta. Juutalaisten Roomasta karkoittamisen takia tuon pienen seurakunnan selkä käytännöllisesti katsoen murtui. Ehkäpä seurakunnan vanhimmatkin olivat olleet juutalaisia ja joutuivat lähtemään. Lauma jäi yksin ja koska Sanaa ei vielä ollut kirjoitettu oppaaksi, niin tuon pienen lauman oli hyvin helppo ajautua harhaan tai tuon ajan filosofien ja pakanoiden tulvia siihen sisään. Raatelevien susien hiiviskellessä ja antikristuksen hengen vaikuttaessa, me löydämme historiasta, että tästä pienestä Rooman seurakunnasta tuli toivottomasti luopio, ja se alkoi ottaa käyttöön pakanallisia juhlamenoja kristillisillä nimillä varustettuina.

Karkoitusajan kestäessä 13 vuotta, perustajat, Junius ja Andronikus tulivat takaisin vasta vuonna 54 jKr. Kuvitelkaa heidän kauhuaan heidän löytäessään kristillistä nimeä kantavan seurakunnan, joka oli surkealla tavalla pakanallinen. Kirkossa oli alttareita, joille he asettivat suitsutusta ja viettivät pakanallisia seremonioita. Tuon seurakunnan vakiintuneita johtajia ei voitu lähestyä, joten niiden muutamien kanssa, jotka olivat yrittäneet pysyä uskollisina, he perustivat uuden seurakunnan, tai Toisen Rooman Seurakunnan. Jumala työskenteli armollisesti heidän keskuudessaan ihmeiden ja merkkien kautta niin että perustettiin kolmaskin seurakunta. Ja vaikka ensimmäistä seurakuntaa moitittiin siitä, että se oli pakanallinen EIKÄ kristillinen palvonnassaan, se ei luopunut nimestään vaan pysyi ja PYSYY EDELLEENKIN Ensimmäisenä Rooman Seurakuntana - Roomalaiskatolisena Kirkkona.

Useimmilla meistä on ollut se väärä käsitys, että jokainen itseään kristityksi kutsuva tuli perkeleen maalitauluksi ja siten hallituksen tyrannian voimakkaiden hyökkäysten kohteeksi. Mutta niin ei ollut. Tämä ensimmäinen kirkko oli alkanut kukoistaa ja lisääntyä siinä määrin, että keisarit ja hallituksen eri virkamiehet todellisuudessa suosivat tuota kirkkoa poliittisista syistä. Kun ensimmäisen Rooman kirkon johtajat huomasivat olevansa suosiossa, ottivat he tilaisuudesta vaalein kääntääkseen hallituksen todellisia uskovia vastaan ja vaatiakseen heidän vainoamistaan, jolleivät he tulisi heidän huostaansa. Eräs sellainen ensimmäisen Rooman kirkon piispa oli Anicetus, joka eli toisella vuosisadalla ja oli Polykarpuksen aikalainen. Kun

kunnianarvoisa Polykarpus kuuli ensimmäisen Rooman kirkon sekaantuneen pakanallisiin seremonioihin ja turmelleen evankeliumin totuuden, meni hän sinne pyytäen hartaasti heitä muuttumaan. Hän näki heidän heittäytyvän maahan kuvien edessä, joille oli annettu nimet apostolien ja pyhien mukaan. Hän näki heidän sytyttävän kynttilöitä ja polttavan suitsutusta alttarilla. Hän näki heidän juhliivan juutalaisten Egyptistä lähdön muistoa pääsiäisen nimellä, jolloin he nauttivat pyöreätä, levymäistä leipää, joka oli osoituksena aurinkojumalan kunnioittamisesta, ja sen jälkeen he ottivat viinin juomauhrina jumalille. Mutta tämä ikääntynyt pyhä, joka oli matkustanut 1 500 mailia, ei voinut estää heidän syöksyään alaspäin. Jumala puhui hänen kauttaan juuri hänen lähtiessään sanoen: "Efraim on naimisissa epäjumaliensa kanssa - anna hänen olla." Hoos. 4:17. Polykarpus ei koskaan enää palannut.

Seuraava Anicetuksen kaltainen oli turmeltunut Rooman piispa nimeltään Victor. Hän toi ensimmäiseen kirkkoon vielä pakanallisempia juhlia ja palvelusmenoja ja ryhtyi parhaansa mukaan taivuttamaan todellisia kristittyjä seurakuntia omaksumaan samat ajatukset. He eivät kuitenkaan tehneet hänen tahtonsa mukaan ja niinpä hän taivutti hallituksen virkamiehet vainoamaan uskovia, raastaen heitä oikeuteen, heittäen vankeuteen ja jopa tappaen monia. Sellainenkin esimerkki hänen inhottavista teoistaan löydetään historiasta jossa Victorin ystävä, Callistus, suostutteli keisari Septimus Severuksen tappamaan Tessalonikassa 7 000 kristittyä, koska nämä todelliset uskovat viettivät pääsiäistä Herran Jeesuksen asettamalla tavalla, eikä Astartea palvoen.

Jo nyt alkoi väärän viinipuun viha elävää Jumalaa kohtaan päästä valloilleen heidän tappeaansa valittuja, niinkuin heidän esi-isänsä Kain tappoi Aabelin.

Todellinen seurakunta jatkoi yrityksiään saadakseen ensimmäisen kirkon tekemään parannuksen. Se ei kuitenkaan tehnyt sitä. Sen koko ja vaikutusvalta kasvoi. Se aloitti pysyvän kampanjan häpäistäkseen oikeata siementä. He väittivät, että he ja yksin he olivat Herran Jeesuksen Kristuksen todellisia edustajia, ja mahtailivat sillä tosiasialla, että he olivat alkuperäinen Rooman seurakunta, ja että yksin he olivat ensimmäinen kirkko. He todellakin olivat ensimmäinen kirkko ja HE TODELLA OVAT SITÄ YHÄ.

Siten meillä tässä kolmannessa seurakuntajaksossa on kaksi samaa nimeä kantavaa seurakuntaa, joilla kuitenkin on katkeria erimielisyyksiä. Toinen on hyljännyt totuuden ja on naimisissa epäjumalien kanssa eikä sillä ole elämää. Se on sekoittunut ja kuoleman (eikä elämän) merkit seuraavat hänen jäljessään. Se on voimakas monien jäsentensä vuoksi. Mutta se seuraa Sanaa ja merkit seuraavat sitä. Sairaat paranevat ja kuolleet heräävät. Se elää Jumalan Elämän ja Sanan kautta. Se ei rakasta elämäänsä, vaan pitää Hänen nimensä ja uskonsa jopa kuolemaan asti.

Näin virallisen Rooman hirvittävä vaino tuli todellisten uskovien osaksi kunnes tuli Konstantinus ja takasi uskonnonvapauden. Näyttää olleen kaksi syytä tämän vapauden myöntämiseen. Ensiksikin useat hyvät keisarit eivät olleet sallineet kristittyjen vainoja, mutta heidän jälkeensä tuli niitä, jotka tappoivat kristittyjä. Se oli niin järjetöntä, että yleisesti alettiin toivoa, että kristityt jätettäisiin rauhaan. Toinen ja kaikkein huomattavin syy on, että Konstantinuksella oli edessään hyvin vaikea taistelu hänen ottaessaan, keisarikuntaa hallintaansa. Eräänä yönä hän näki unessa valkoisen ristin ilmestyvän hänen eteensä. Hän tunsi, että tämä oli hänelle merkki siitä, että jos kristityt rukoilisivat hänelle voittoa, niin hän voittaisi taistelun. Hän lupasi heille vapauden siinä tapauksessa, että hän voittaisi. Hän voitti ja uskonnonvapaus suotiin Nantesin julistuksella vuonna 312 jKr.

Mutta tämä vapaus vainoista ja kuolemasta ei ollutkaan niin jalomielinen kuin miltä aluksi vaikutti. Konstantinus oli nyt suojelija. Suojelijana hänellä oli hieman enemmän mielenkiintoa asiaan kuin pelkällä tarkkailijalla, sillä hän päätti, että kirkko tarvitsi asioissaan hänen apuansa.

Hän oli, nähnyt heidän erimielisyytensä monissa asioissa, kuten siinä joka koski Aleksandrian piispaa Ariusta, joka kannattajilleen opetti, ettei Jeesus todellisuudessa ollut Jumala vaan vähempiarvoinen olento, jonka Jumala oli luonut. Lännen kirkolla oli asiasta vastakkainen käsitys, sillä he uskoivat Jeesuksen olevan olennainen osa Jumalaa ja niinkuin he sanoivat "yhdenvertainen Isän kanssa". Näiden asioiden sekä pakanallisten juhlamenojen palvontaan tunkeutumisen Arnoksi kutsui keisari vuonna 325 koolle Nikean kirkolliskokouksen ajatuksenaan saattaa kaikki ryhmät yhteen jolloin he voisivat tasoittaa erimielisyytensä ja päästä yhteisymmärrykseen sekä olla yhtä keskenään. Eikö olekin merkillistä, että vaikka tämä alkoi Konstantinuksesta, niin se ei kuollut, vaan on yhä erittäin elävä "Kirkkojen Maailmanneuvostona". Ja siinä missä hän epäonnistui sitä saavuttamaan, se tullaan tänä aikana ekumeenisen liikkeen avulla saavuttamaan.

Tällainen valtion puuttuminen seurakunnan asioihin on typerä asia, sillä maailma ei ymmärrä sen enempää Sanan totuutta kuin seurakunnan elämäntapaakaan. Tuon kirkolliskokouksen päätöksen siitä, että Arius oli väärässä, muutti keisari kaksi vuotta myöhemmin ja monien vuosien ajan väärä oppi eksytti ihmisiä.

Mutta Herra tiesi todellakin jo edeltäkäsikin, että kirkko ja valtio tulisivat yhtymään. Itse nimi Pergamo tarkoittaa: "auttamattomasti naimisissa". Ja valtio ja kirkko olivat todellakin naimisissa; politiikka ja uskonto olivat yhtyneet. Tämän liiton jälkeläiset ovat järjestään olleet hirvittävimpiä sekasikiöitä mitä maailma koskaan on nähnyt. Totuus ei ole heissä, vaan kaikki Kainin (ensimmäisen sekasikiön) pahat tavat.

Eivät ainoastaan valtio ja kirkko yhtyneet tässä jaksossa, vaan babylonialainen uskonto liitettiin virallisesti ensimmäiseen kirkkoon. Saatanalla oli nyt pääsy Kristuksen nimeen ja hänet asetettiin palvonnassa Jumalaksi. Valtion avun turvin kirkot perivät kauniita rakennuksia, jotka oli sisustettu valkoisilla marmorialttareilla ja poisnukkuneiden pyhien kuvilla. Juuri tänä aikana Ilmestyskirjan 13:3 peto, joka oli kuoliaaksi haavoitettu (pakanallinen Rooman keisarikunta) heräsi henkiin ja tuli voimakkaaksi "Pyhänä Rooman Keisarikuntana". Rooma oli aineellisena kansakuntana kutistunut ja pian tulisi täydellisesti painumaan kokoon; mutta sillä ei nyt ollut merkitystä, sillä sen uskonnollinen keisarikunta voisi sisältä käsin pitää sen maailmanhallituksen johdossa, mitä se ei ulkokautta voisi tehdä.

Sallikaa minun näyttää teille tarkka raamatullinen totuus tästä asiasta, sillä minä en halua kenenkään ajattelevan, että tämä on minun oma ilmestykseni - sellainen, joka ei perustu Raamattuun. Dan. 2:31-45: "Sinä näit, kuningas, katso, oli iso kuvapatsas. Se kuvapatsas oli suuri, ja sen kirkkaus oli ylenpalttinen. Se seisoi sinun edessäsi, ja se oli hirvittävä nähdä. Kuvan pää oli parasta kultaa, sen rinta ja käsivarret hopeata, sen vatsa ja lanteet vaskea. Sen sääret olivat rautaa, sen jalat osaksi rautaa, osaksi savea. Sinun sitä katsellessasi irtautui kivilohkare - ei ihmiskäden voimasta - ja iski kuvapatsasta jalkoihin, jotka olivat rautaa ja savea, ja murskasi ne. Silloin musertuivat yhdellä haavaa rauta, savi, vaski, hopea ja kulta, ja niiden kävi kuin akanain kesäisillä puimatantereilla; tuuli vei ne, eikä niistä löydetty jälkeäkään. Mutta kivistä, joka oli kuvapatsaan murskannut, tuli suuri vuori, ja se täytti koko maan. Tämä oli se uni, ja nyt sanomme kuninkaalle sen selityksen. Sinä, kuningas, olet kuningasten kuningas, jolle taivaan Jumala on antanut vallan, voiman, väkevyyden ja kunnian ja jonka käteen hän on antanut ihmiset, missä ikinä heitä asuu, ja kedon eläimet ja taivaan linnut, asettaen sinut kaikkien niiden valtiaaksi, sinä olet se kultainen pää. Mutta sinun jälkeesi nousee toinen valtakunta, joka on halvempi kuin sinun; ja sitten kolmas valtakunta, joka on vaskea ja joka hallitsee kaikkea maata. Ja neljäs valtakunta on tuleva, luja kuin rauta; niinkuin rauta musertaa ja särkee kaiken, niinkuin rauta murskaa, niin se on musertava ja murskaava ne kaikki. Ja että sinä näit jalkain ja varvasten olevan osittain savenvalajan savea, osittain rautaa, se merkitsee, että se on oleva hajanainen valtakunta; kuitenkin on siinä oleva raudan lujuutta, niinkuin sinä

näit rautaa olevan saven seassa. Ja että jalkojen varpaat olivat osaksi rautaa, osaksi savea, se merkitsee, että osa sitä valtakuntaa on oleva luja, osa sitä on oleva hauras. Että sinä näit rautaa olevan saven seassa, se merkitsee, että vaikka ne sekaantuvat toisiinsa ihmissiemenellä, ne eivät yhdisty toinen toiseensa, niinkuin ei rautakaan sekaannu saveen. Mutta niiden kuningasten päivinä on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka on kukistumaton iankaikkisesti ja jonka valtaa ei toiselle kansalle anneta. Se on musertava kaikki ne muut valtakunnat ja tekevä niistä lopun, mutta se itse on pysyvä iankaikkisesti, niinkuin sinä näit, että kivilohkare irtautui vuoresta - ei ihmiskäden voimasta - ja murskasi raudan, vasken, saven, hopean ja kullan. Suuri Jumala on ilmoittanut kuninkaalle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Ja uni on tosi ja sen selitys luotettava." Tässä on paljastettu tarkka kuvaus tulevaisuudesta, täyttymättömästä historiasta joka tulisi tapahtumaan maan päällä Danielin ajasta siihen aikaan mennessä, jolloin Jeesus tulisi ja hallitsisi Daavidin Poikana. Se tunnetaan "Pakanain aikana". Se sisältää neljä historiallista ajanjaksoa, jotka tunnetaan jokaisen ajanjakson hallitsevan valtakunnan mukaan: Babylonia, Meedo-Persia, Kreikka, Rooma. Suurin ja täydellisin valtakunta oli Babylonia, jota kuvattiin kultaiseksi pääksi. Seuraava loistossa oli Meedo-Persia, josta historia kertoo, että se oli vähemmän loistelas ja jota kuvaa hopeiset käsivarret ja rinta. Sitten seurasi kreikkalainen aika, jonka kuningas oli kaikkien aikojen loistavin armeijan johtaja ja niinpä sitä sopivasti kuvataan vaskisena vatsana ja reisinä. Se ei ollut niin loistava kuin nuo kaksi sitä edeltänyttä valtakuntaa. Lopulta tuli viimeinen kuningaskunta, joka oli Rooman keisarikunta, jota kuvataan jalkoina ja varpaina. Mutta siinä missä aikaisempia valtakuntia kuvattiin puhtaina metalleina (puhtaana kultana, hopeana, vaskena) niin tässä viimeisessä keisarikunnassa oli puhdasta rautaa ainoastaan jaloissa, sillä varpaissa oli raudan ja saven sekoitusta, ja metalli ja multa eivät sekoitu keskenään eivätkä ole kestäviä ja voimakkaita. Tämän lisäksi kaikkein hämmästyttävien asia oli se, että tämä viimeinen valtakunta (roomalainen) tulisi kehtämään tuossa merkillisessä "sekoitetussa" tilassaan aina Jeesuksen tuloon asti.

Tämä rautainen Rooman keisarikunta (rauta kuvaa voimaa ja suurta vähemmistöön kohdistuvaa hävitysvoimaa) koostui kahdesta pääosasta. Ja se todella oli sitä, sillä tämä valtakunta jakaantui kirjaimellisesti kahtia - itään ja länteen. Molemmat olivat hyvin voimakkaita murskatun kaiken edessä.

Mutta niinkuin kaikkien valtakuntien loisto ja voima heikkeni, niin alkoi tämäkin valtakunta kukistua. Täten *Rooma kukistui*. Pakanallinen, keisarillinen Rooma ei ollut enää rautaa. Se murtui. Se oli kuolettavasti haavoittunut. Rooma ei voinut enää hallita. Kaikki oli ohitse. Näin maailma ajatteli. Mutta kuinka väärässä maailma olikaan, sillä tuo pää (Rooma) vaikka se olikin haavoittunut, ei ollut kuoliaaksi haavoitettu. (Wuestin käännös Ilm. 13:3:sta: "Ja yksi sen päistä näytti olevan kuoliaaksi haavoitettu, sen kurkku oli auki viilletty. Ja sen kuolinhaava parani. Ja koko maa seurasi hämmästyksissään villiä petoa.")

Ihmiset katsovat Roomaan. He katsovat Italian kansakuntaa. Ja katsellessaan he eivät tajua, että Rooma tiukkoine rajoineen, missä paavilla on tosiasiallisesti eräs alue omana valtapiirinään ja se on kirjaimellisesti *valtio valtiossa*, ja sillä on suurlähettiläitä ja se vastaanottaa niitä. PAAVILLINEN VALHEKRISTILLINEN ROOMA (sitä jopa kutsutaan ikuisiksi kaupungiksi - miten pilkkaavaa) HALLITSEE USKONNON AVULLA JOPA VIELÄ TAITAVAMMIN KUIN SILLOIN KUN PAKANALLINEN ROOMAN KEISARIKUNTA HALLITSI PUHTAAN RAUDAN VOIMALLA. Rooma sai uutta elinvoimaa Konstantinuksen liittäessä kirkon ja valtion toisiinsa tukien sitä sotavoimillaan. Henki, joka vaikutti pakanallisessa Roomassa, on sama, joka nyt vaikuttaa valhekristillisessä Roomassa. Voitte ymmärtää asian olevan näin, koska tiedätte, ettei neljäs keisarikunta koskaan hävinnyt; se vain muutti ulkomuotoaan.

Sen jälkeen kun Nikean Kirkolliskokous oli siirtänyt poliittisen Rooman vallan kirkolle, näytti ettei mikään voisi rajoittaa sitä mitä tämä ensimmäinen kristillinen kirkko voisi tehdä. Kristityn nimi, joka alunperin sai aikaan vainoa, muuttui nyt vainoajien nimeksi. Juuri tähän aikaan Augustinus Hippolainen (joka eli 354 - 430 jKr.) esitti määräyksen, että kirkon pitäisi ja TÄYTYY käyttää väkivaltaa, jos se on tarpeellista saattaakseen lapsensa takaisin huomaansa, ja että oli sopusoinnussa Jumalan Sanan kanssa tappaa harhaoppiset ja luopiot. Väitellessään Donatistien kanssa hän kirjoitti: "On todellakin parempi, että ihmiset johdettaisiin opettamalla palvelemaan Jumalaa, kuin että heidät johdetaan siihen rangaistuksen pelon tai kivun avulla, mutta tämä ei merkitse sitä, että vaikka tuo ensimmäinen tapa tuottaa parempia tuloksia, että niihin jotka eivät alistu, suhtauduttaisiin välinpitämättömästi. Sillä on osoittautunut edulliseksi monien kohdalla (niinkuin olemme todistaneet ja päivittäin käytännössä todistamme), että heitä aluksi pakotetaan pelolla tai tuskilla, niin että he jälkeensä tulevat opetuksen vaikutuksen alaisiksi niin että he sitten saattavat käytännössä tehdä niinkuin he jo ovat Sanasta oppineet... vaikka ne joita on rakkaudella ohjattu oikeaan ovat parempia, niin niiden lukumäärä, joita on pelon avulla ohjattu oikeaan, on varmasti paljon suurempi. Sillä kuka voi mahdollisesti rakastaa meitä enemmän kuin Kristus, joka antoi elämänsä lampaiden edestä? Kuitenkin kutsuttuaan Pietarin ja muut apostolit pelkästään Sanallaan, tullessaan kutsumaan Paavalia, ei hän pakottanut häntä ainoastaan äänellään, vaan paiskasi hänet maahan voimallaan; ja jotta Hän voisi pakolla saada sellaisen, joka riehuu epäuskon pimeydessä, tavoittelemaan sydämen valoa, iski Hän Paavalia ensiksi ruumiillisella sokeudella. Miksei kirkko sen vuoksi käyttäisi väkivaltaa pakottaakseen kadonneet poikansa palaamaan? Herra itse sanoi: "Menkää teille ja aitovierille ja pakottakaa heitä tulemaan sisälle." Miksi ei sitä valtaa, jonka kirkko aikanaan on jumalallisen määräyksen mukaan kuninkaiden uskonnollisen luonteen ja uskon vaikutuksesta saanut, käytettäsi aseena, jolla teillä ja aitovierillä olevat - toisin sanoen harhaoppiset ja laholaiset - pakotettaisiin tulemaan sisälle, älkööt he sitten enää pitkö pakottamista vääränä.

Veren jano oli nopeasti kasvamassa. Väärä viinipuu houkutteli nyt Espanjassa keisari Maximusta liittymään hyökkäykseen todellisia uskovia vastaan, joilla oli Sana ja ihmeet ja merkit keskuudessaan. Tämän vuoksi muutamia Priscillianisteja tuotiin Trevesiin piispa Ithacuksen toimesta (vuonna 385). Hän syytti heitä noituudesta ja moraalittomuudesta ja monia heistä teloitettiin. Toursin Martin ja Milanon Ambrose vastustivat sitä ja rukoilivat tuskaisina vainon loppumista. Vainon jatkuessa nämä kaksi piispaa kieltäytyivät yhteistyöstä piispa Hydatuksen ja toisten hänen kaltaistensa kanssa. Kuulostaa oudolta sanoa, että Trevesin kirkolliskokous hyväksyi murhat.

Tästä ajasta lähtien ja erikoisesti pimeällä keskiajalla me näemme lihan lasten vainoavan ja tuhoavan Hengen lapsia, vaikka molemmat väittivät olevansa saman Isän lapsia samoin kuin oli laita Ismaelin ja Iisakin tapauksessa. Hengellisen turmeltuneisuuden aiheuttama pimeys tuli yhä syvemmäksi ja todellinen Jumalan valo häipyi, kunnes se häidin tuskin enää loistaa. Silti Jumalan lupaus pysyy totena: "Valo loistaa pimeydessä ja pimeys ei voi sille mitään." [engl. käännös]

Vielä en ole esittänyt historiasta sitä, minkä lupasin, nimittäin Nimrodin uskonnon ja kristillisen uskon toisiinsa sekoittumista. Muistanette, että ylipappi Attalus pakeni Babylonista Pergamoon ja pystytti kuningaskuntansa Rooman valtakunnan ulkopuolelle. Se kukoisti vuosien kuluessa tämän maailman jumalan hoidossa. Sarja pappikuninkaita seurasi Attalusta kunnes Attalus III: n aikana, syistä, jotka ainoastaan Kaikkivaltias Jumala tietää, hän testamenttasi kuningaskuntansa Roomalle. Silloin Julius Caesar otti haltuunsa sekä maallisen ja hengellisen kuningaskunnan, sillä hänestä tuli babylonialaisen uskonnon Pontiff Maximus ja siten pappikuningas. Tämä arvonimi siirtyi häntä seuraaville keisareille, kunnes Maximus III kieltäytyi siitä. Stevenin historian mukaan paavi otti silloin tuon keisarin hylkäämään

johtoaseman ja niin on vielä tänäkin aikana tässä maailmassa pontiff, ylipappi, ja hän on todellakin ylimmäinen pappi, Pontiff Maximus. Hän kantaa kolmoiskruunua ja asuu Roomassa. Ja Ilmestyskirjan 17. luvussa Jumala ei enää viittaa Pergamoon saatanan hallituspaikkana, eikä sano saatanan asuvan siellä. Ei, valtaistuinsali ei enää ole Pergamo, vaan se on SALATTU Babylon. Se ei ole Babylonissa, vaan SALATUSSA Babylonissa. Se on seitsemän kukkulan kaupungissa. Sen pää on antikristus, sillä hän on anastanut itselleen Kristuksen aseman, Hänen, joka yksin on välimies ja joka yksin voi antaa synnit anteeksi. Todellakin, Ylimmäinen Pappi, Pontifex Maximus, on kanssamme tänäänkin.

NIKOLAIITTAIN OPPI

Ilm. 2:15: "Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista, jota minä vihaan."

Sana *nikolaiitta* tulee kahdesta kreikkalaisesta sanasta: *nikoa*, joka merkitsee hallita, ja *lao*, joka merkitsee maallikkokansa. Nikolaiitta merkitsee "*maallikkokansan hallitseminen*". Minkätähden tämä sitten on jotain hirveää? Koska Jumala ei ole koskaan asettanut seurakuntaansa sellaisten johtajien käsiin, joilla on poliittinen mieli. Hän on asettanut kutsumiansa, Hengellä täytettyjä miehiä huolehtimaan seurakunnastaan, sellaisia, jotka elävät Sanasta ja johtavat seurakuntalaisia ruokkimalla heitä Sanalla. Hän ei ole jakanut kansaansa eri luokkiin, niin että pyhän papiston tulisi johtaa joukkoja. Tosin johtaminen olkoon pyhä asia, mutta silloin olkoon myös koko seurakunta pyhä. Sitäpaitsi ei missään Sanassa lue, että papit ja saarnaajat olisivat välittäjiä Jumalan ja kansan välillä. Eikä siinä lue, että heidän tulisi olla erillään jumalanpalveluksensa aikana. Jumala tahtoo, että kaikki yhdessä rakastaisivat ja palvelisivat Häntä. Nikolaiittain oppi on näitä säännöksiä vastaan, sillä se erottaa saarnaajat kansasta ja tekee johtajista yliherroja eikä palvelijoita. Tämä oppi alkoi tekona ensimmäisenä seurakunta-aikana. Näyttää siltä, että ongelma kätkeytyy kahteen sanaan: vanhimmat ja kaitsijat. Vaikka itse Raamattu osoittaa, että joka seurakunnassa on monta vanhinta, alkoi joku opettaa, että yhdellä piispalla on korkeampi virka kuin toisilla ja arvovaltaa ja määräämisvaltaa vanhimpien yli. Totuus on se, että sana 'vanhin' osoittaa, kuka ko. henkilö on, jota vastoin sana 'kaitsija' merkitsee saman miehen virkaa eli tehtävää. Vanhin on mies, ja hänen virkansa on kaitsija. 'Vanhin' merkitsee hyvin yksinkertaisesti miehen ikää Herrassa. Hän on vanhin, ei sentähden, että hänet olisi valittu äänestämällä tai asetettu siihen tehtävään, vaan koska hän on vanhempi. Hän on kypsempi, harjaantuneempi - ei vasta-alkaja. Hän on luotettava kokemuksen perusteella ja hänessä on todistettavasti kristityn ominaisuuksia. Mutta ei, piispat eivät pysyneet Paavalin kirjeiden opissa, vaan väärensivät hänen sanansa ihan sitä kokemusta vastaan, josta Paavali kertoi Efeson vanhimmille Miletossa (Ap.t. 20:18-36). Jakeessa 17 luemme, että vanhimmat kutsuttiin paikalle, ja jakeessa 18 heitä nimitetään kaitsijoiksi. Ja nämä piispat, joilla epäilemättä oli poliittinen mieli ja vallanhimoa väittivät, että Paavali olisi tarkoittanut sellaista, että kaitsijat olivat jotain enemmän kuin paikalliset vanhimmat, joiden virallinen tehtävä koski ainoastaan omaa seurakuntaa. Heille 'piispa' tuli merkitsemään miestä, jolla oli laajennettu arvovalta paikallisten johtajien yli. Tällainen käsite ei ole raamatullinen eikä historiallinen, kuitenkin sellainen mies kuin Polykarpuskin, piti kiinni sellaisesta järjestöstä. Se, mikä näin ollen alkuaikana alkoi tekona, muodostui kirjaimellisesti opiksi, ja näin on tänäkin päivänä. Piispat jatkuvasti vaativat valtaa toisten yli saadaksensa heidät toimimaan omien toivomustensa mukaisesti. Tämä kieltää Pyhän Hengen johtajuuden. Pyhä Henki sanoi esim. (Ap.t. 13:2): "Erottakaa minulla Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut." Matt. 20:25-28 luemme: "Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: 'Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin alkoon olko teillä keskenänne, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon

teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niinkuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä." Ja edelleen Matt. 23:8-9: "Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä. Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, hän, joka on taivaissa."

Valaistakseni tätä asiaa vielä enemmän sallittakoon minun antaa seuraava selitys. Muistatte, että Ilmestyskirjassa 13:3 lukee: "Ja minä näin yhden sen päistä olevan ikäänkuin kuoliaaksi haavoitetun, mutta sen kuolinhaava parantui. Ja koko maa seurasi ihmetellen petoa." Tiedämme, että haavoitettu pää oli pakanallinen Rooman valtakunta, suuri poliittinen maailmanvalta. Tämä pää nousi uudestaan roomalais-katolisena maailmanvaltana. Huomioikaa tämä tarkoin: mitä poliittinen pakanallinen Rooma teki? Mikä oli sen menestymisen perusta? Se hajoitti ja hallitsi. Rooman tapana oli hajoittaa ja hallita. Sen rautaiset hampaat repivät ja tuhosivat, ja se, jonka Rooma tuhosi, ei pystynyt enää nousemaan, minkä myös Kartagon tuho todistaa. Tämä sama rautainen luonne jatkui, kun se nousi valheellisena kirkkona, ja sen politiikka on jatkuvasti ollut sama: hajoittaa ja hallita. Se on nikolaiittain oppi, ja sitä Jumala vihaa.

On tunnettu historiallinen tosiasia, että kun tämä harhaoppi pesiytyi seurakuntaan, muutamat rupesivat tavoittelemaan piispan virkoja sillä tuloksella, että nämä virat annettiin poliittismielisille miehille, joilla oli enemmän koulutusta ja aineellista menestystä kuin muilla. Inhimillinen tieto ja ihmisten laatimat ohjelmat ottivat sen paikan, joka oli kuulunut jumalalliselle viisaudelle, ja Pyhä Henki ei saanut enää pitää valvontaa. Tämä oli todella järkyttävää ja pahaa. Piispat rupesivat väittämään, että näkyvä kristityn vaellus ei ollut tarpeellinen Sanan palveluksessa tai kirkon menoissa, sillä juhlamenot ja ulkomuodot ne olivat, jotka jotain merkitsivät. Näin pääsivät pahat miehet turmelemaan laumaa.

Tämän ihmisten laatiman opin mukana, joka merkitsi sitä, että piispat korotettiin sellaiseen arvoon, jota Raamattu ei anna heille, tuli seuraava askel: niiden tittelien jakaminen arvoasteisiin, jotka rakentuivat uskonnollisen pappisvallan perustalle. Sillä pian saatiin arkkipiispoja piispojen yli, ja kardinaaleja arkkipiispojen yli, ja Bonifatius III:n aikana saatiin paavi, *pontifex*, joka hallitsi heitä kaikkia.

Kun nikolaiittain oppi sai vallan ja kristinusko sekoittui babylonismiin, tuloksen täytyi olla sellainen kuin Hesekiel sen näki (Hes. 8:10) "Niin minä menin ja näin, ja katso: kaikenkaltaisia inhottavia matelijain ja karjaeläinten kuvia ja kaikenkaltaisia Israelin heimon kivijumalia oli piirretty seinään yltympäri." Ja Ilmestyskirjasta luemme (Ilm. 18:2): "Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: 'Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon ja tullut riivajain asuinpaikaksi ja kaikkien saastaisten ja vihattavain lintujen tyyssijaksi. Sillä hänen haureutensa vihan viiniä ovat kaikki kansat juoneet. '"

Tämä nikolaiittain oppi, tämä periaate, jota kirkko seurasi, ei miellyttänyt suurta osaa kansasta, sillä he saattoivat lukea apostolien kirjeitä ja Jumalaa pelkääväisten miesten Sanan selityksiä. Mitä kirkko silloin teki? Se julisti pannaan vanhurskaat opettajat ja poltti kirjarullat. He sanoivat, että erikoinen koulutus oli välttämätön Sanan lukemiselle ja ymmärtämiselle, ja he olivat sitä mieltä, että sentähden Pietari oli sanonut, että Paavalin kirjeissä on yhtä ja toista vaikeatajuista. Kun he olivat ottaneet kansalta pois Sanan, täytyi kansan pian kuunnella vain sitä, mitä pappi sanoi ja tehdä niinkuin hän käski. Tätä he kutsuivat Jumalan järjestykseksi ja Hänen pyhäksi Sanakseen. He vangitsivat kansan mielen ja elämän ja tekivät kansasta hirmuvaltaisen papistonsa palvelijan.

Jos vaadit todistuksia siitä, että katolinen kirkko vaati itselleen ihmisten mielen ja elämän voit lukea *Theosidus X:n ensimmäisen julistuksen*.

Tämä julistus annettiin tietäväksi välittömästi sen jälkeen kuin hänet oli kastettu ensimmäiseen roomalaiseen kirkkoon: "Me kolme keisaria toivomme, että alamaisemme lujasti pysyvät siinä uskonnossa, jonka Pyhä Pietari opetti roomalaisille, joka on uskollisesti säilytetty perinteen kautta ja jonka nyt tunnustavat Pontifeks Damasus Roomasta ja Pietari, Aleksandrian piispa, mies, joka omistaa apostolista pyhyttä apostolien järjestyksen ja evankeliumin opetuksen mukaan. Uskokaamme yhteen jumaluuteen, joka on Isä, Poika ja Pyhä Henki, jossa pyhässä kolmiyhteydessä on sama majesteetti. *Me annamme käskyn, että kaikki tämän uskon kannattajat nimitetään katolilaisiksi kristityiksi. Me leimaamme kaikki turhat toisten uskontojen kannattajat häpeällisiksi kerettiläisiksi ja kiellämme heidän hartauskokouksensa ottamasta kirkon nimeä.* Sitäpaitsi he voivat ottaa huomioon, että saavat kärsiä niitä suuria rangaistuksia, joita viranomaisemme jumalallisen oikeuden kautta ja oikeasta syystä, taivaallisen viisauden johtamina, katsovat hyväksi määrätä heille..."

Ne viisitoista rikoslakia, jotka tämä keisari julisti monen vuoden aikana, riisti evankelisilta uskovilta kaikki oikeudet harjoittaa uskoa, erotti heidät maallisista viroista ja rankaisi heitä sakoilla, takavarikoimisella, maasta karkoituksena ja monissa tapauksissa jopa kuoleamalla.

Tiedätkö, että meitä tänä päivänä johdetaan ihan samaa tietä?

Roomalaiskatolinen kirkko kutsuu itseään äitikirkoksi. Se kutsuu itseään ensimmäiseksi ja alkuperäiseksi kirkoksi. Tämä on ihan oikein. Alkuperäinen ensimmäinen roomalainen kirkko se oli, joka lankesi ja teki syntiä. Se oli ensimmäinen, joka järjestäytyi. Siellä nikolaiittain oppi ja teot olivat löydettävissä. Kukaan ei kiellä tämän kirkon olevan äiti. Se on äiti, joka on saanut tyttäriä. Tytär on naisen synnyttämä. Helakanpunaan puettu nainen istuu seitsemällä vuorella Roomassa. Hän on portto, ja hän on synnyttänyt tyttäriä, ja nämä tyttäret ovat protestanttiset kirkot, jotka erosivat hänestä ja sen jälkeen palasivat suoraan takaisin järjestyneisyyteen ja nikolaiittain oppiin. Tätä tytärkirkkojen äitiä kutsutaan portoksi. Hän on nainen, joka uskottomuudessa on rikkonut aviolupauksensa. Hän oli antanut aviolupauksensa. Hän oli antanut aviolupauksen Jumalalle ja lähti sitten pois tehden huorin paholaisen kanssa, ja tässä huoruudentilassaan hän on synnyttänyt tyttäriä, jotka ovat hänen kaltaisiaan. Tämä äidin ja tyttärien välinen yhteys on Sanaa vastaan ja Henkeä vastaan, siis antikristus. Niin, ANTIKRISTUS.

Katson tärkeäksi mainita, että ensimmäiset piispat katsoivat olevansa Sanan yläpuolella. He kertoivat ihmisille, että he saattoivat antaa ihmisille heidän syntinsä anteeksi sen edestä, että he tunnustivat syntinsä. Tämä ei milloinkaan ollut totta. Toisella vuosisadalla he rupesivat kastattamaan pieniä lapsia. He tekivät näin ja kutsuivat sen uudestisyntyväksi kasteeksi. Ei ole mikään ihme, että ihmiset ovat tänään niin hämmentyneitä. Jos he olivat silloin jo hämmentyneitä, - niin lähellä ensimmäistä helluntaipäivää - niin he ovat tänä päivänä äärettömän hämmentyneessä tilassa.

Oi, Jumalan seurakunta, on olemassa vain yksi toivo. Palatkaa takaisin Sanaan ja pysykää siinä.

BILEAMIN OPPI

Ilm. 2:14: "Sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjoittaisivat."

Te ette voi omata tätä nikolaiittain oppia ja samalla estää tämän toisen opin tuloa seurakuntaan. Ymmärrättehän, että jos otatte pois Jumalan Sanan ja Hengen vaikutuksen palvonnan välineenä (niiden, jotka palvelevat Minua, tulee palvella Minua Hengessä ja

totuudessa) sillä silloin teidän täytyy antaa ihmisille toinen palveluksen muoto vastikkeeksi, ja vastiketta kutsutaan Bileamin opiksi.

Jos aiomme ymmärtää, mitä Bileamin oppi on Uuden Testamentin seurakunnassa, niin meidän on paras palata Vanhan Testamentin seurakunnan aikaan ja katsoa, mitä se siellä oli, ja sovittaa se tähän kolmanteen ajanjaksoon ja sitten esittää sen kulku aina nykypäiviin asti.

Kertomus löytyy 4. Mooseksen kirjan luvuista 22-25. Me tiedämme, että Israel oli Jumalan valittu kansa. He olivat aikansa helluntailaisia. He olivat paenneet veren alle, ja heidät kaikki oli kastettu Punaisessa Meressä ja he astuivat pois vedestä laulaen Hengessä ja tanssien Pyhän Hengen voiman alla, naisprofeetta Mirjamin soittaessa vaskirumpua. Jonkin aikaa kuljettuaan nämä Israelin lapset tulivat Mooabiin asti. Muistanette kuka Mooab oli. Hän oli Lootin poika, jonka tämä oli saanut toisen tyttärensä kanssa, ja Loot puolestaan oli Aabrahamin veljenpoika, joten Israel ja Mooab olivat sukulaisia. Haluan teidän tietävän tämän. Mooabilaiset tunsivat totuuden elivätpä he sitten sen mukaan tai eivät.

Niin Israel tuli Mooabin rajoille lähettäen sanansaattajia kuninkaan luokse sanomaan: "Me olemme veljiä. Salli meidän kulkea maasi läpi. Jos me tai meidän eläimemme syövät tai juovat jotakin, niin mielihyvin me maksamme siitä." Mutta kuningas Baalak tuli hyvin jännittyneeksi. Tuon nikolaiittain joukon johtaja ei aikonut sallia seurakunnan kulkea maan halki ihmeineen ja merkkeineen sekä Pyhän Hengen ilmoituksineen, kasvot Jumalan kirkkautta loistaen. Se oli aivan liian vaarallista, sillä hän saattaisi menettää joitakin laumastaan. Niinpä Baalak kieltäytyi päästämästä Israelia kulkemasta siitä. Tosiasiassa hän pelkäsi heitä siinä määrin, että hän meni Bileam-nimisen palkkaprofeetan tykö ja pyysi häntä välittämään itsensä ja Jumalan välillä ja pyytämään, että Kaikkivaltias kiroaisi, Israelin ja tekisi heidät voimattomiksi. Ja Bileam, joka oli innokas ottamaan osaa poliittisiin asioihin ja' tulemaan suurmieheksi, oli erittäin iloinen saadessaan tehdä niin. Mutta koska hän tiesi, että hänen oli lähestyttävä Jumalaa ja päästävä Hänen puheilleen, saadakseen ihmiset kirotuiksi, sillä itsestään hän ei sitä voinut tehdä, meni hän pyytämään Jumalalta, antaisiko tämä hänelle luvan mennä. Eivätkö meidänkin aikamme nikolaiitat tee juuri näin? He kiroavat jokaisen, joka ei tahdo vaeltaa heidän tietään.

Kun Bileam pyysi Jumalalta lupaa mennä, kielsi Jumala sen häneltä. Mahtoi se kirveliä! Mutta Baalak pysyi vaatimuksessaan ja lupasi hänelle jopa suurempia palkkioita ja kunniaa. Niinpä Bileam meni takaisin Jumalan eteen. Sen olisi pitänyt riittää, että Jumala oli kerran vastannut siihen asiaan. Mutta se ei riittänyt itsepäiselle Bileamille. Kun Jumala näki hänen turmeltuneisuutensa, käski Hän Bileamin nousta ylös ja mennä. Nopeasti hän satuloi aasin ja lähti matkaan. Hänen olisi pitänyt tajuta, että tämä oli yksinkertaisesti Jumalan salliva tahto ja ettei hän kykenisi kiroamaan heitä vaikka hän menisi kaksikymmentä kertaa ja yrittäisi sitä kaksikymmentä kertaa. Kuinka Bileamin kaltaisia ovatkaan tämän päivän ihmiset! He uskovat kolmeen jumalaan, heidät kastetaan kolmeen arvonimeen, sen sijaan että heidät kastettaisiin NIMEEN, ja kuitenkin Jumala lähettää Henkensä heidän päälleen niinkuin Hän teki Bileamillekin, ja he jatkavat eteenpäin uskoen olevansa täysin oikeassa, ja todellisuudessa he ovat täydellisiä bileamilaisia. Huomatkaa Bileamin oppi. Tehkää niinkuin tahdotte. Tehkää se omalla tavallanne. Sitten he sanovat: "Niin, Jumala on siunannut meitä. Tämän täytyy olla oikein." Minä tiedän, että Hän on siunannut teitä. Minä en kiellä sitä. Mutta te kuljette samaa järjestöllistä tietä, jonka Bileamkin valitsi. Se on Jumalan Sanan vastustamista. Se on väärää opetusta.

Bileam meni hurjasti tietä eteenpäin kunnes Jumalan enkeli seisahtui hänen tielleen. Mutta tuo profeetta (piispa, kardinaali, puheenjohtaja, presidentti tai yleinen esimies) oli niin sokea hengellisille asioille, ajatellessaan kunniaa, mainetta ja rahaa, ettei hän voinut nähdä paljastetun miekan kanssa seisovaa enkeliä. Siinä hän seisoi tukkiakseen hullun profeetan tien. Pieni aasi

näki hänet ja puikkelehti edestakaisin kunnes se lopulta rutisti Bileamin jalan kiviaitaa vasten. Aasi pysähtyi eikä suostunut lähtemään liikkeelle. Se ei voinut. Niin Bileam hyppäsi pois sen selästä ja alkoi lyödä sitä. Silloin aasi alkoi puhua Bileamille. Jumala antoi tuon aasin puhua kielillä. Tuo aasi ei ollut mikään sekasikiö; se oli alkuperäistä siementä. Se sanoi sokaistulle profeetalle: "Enkö minä ole sinun aasintammasi, jolla olet ratsastanut kaiken aikaa tähän päivään asti? Onko minun ollut tapana tehdä sinulle näin?" Bileam vastasi: "Kyllä, kyllä, sinä olet minun aasini ja olet kantanut minua tähän asti uskollisesti; ja jos minä en saa sinua kulkemaan, niin minä tapan sinut ... hei! mitäs tämä on, minähän puhun aasille? Tämäpä hassua, olin kuulevinani aasin puhuvan ja minä vastasin sille."

Jumala on aina puhunut kielillä. Hän puhui Belsassarin pidoissa ja sitten helluntaina. Samoin Hän tekee nytkin. Se on varoitus lähestyvistä tuomiosta.

Sitten enkeli tuli Bileamille näkyväksi. Hän kertoi Bileamille, että ilman aasia hän nyt olisi kuollut, sen takia, että hän oli kiusannut Jumalaa. Mutta kun Bileam lupasi mennä takaisin, lähetettiin hänet eteenpäin ja käskettiin puhua ainoastaan se, mitä Jumala hänelle antoi .

Niin Bileam meni sinne ja rakensi seitsemän alttaria puhtaita eläinuhreja varten. Hän tappoi oinaan esikuvana Messiaan tulosta. Hän tiesi miten tulisi lähestyä Jumalaa. Hänellä oli oikea tekniikka, muttei voima; samoin on nytkin. Ettekö te nikolaiitat voi nähdä tätä. Israel oli siellä laaksossa ja uhrasi samoja uhreja ja teki samoja tekoja, mutta ainoastaan toista seurasivat merkit. Ainoastaan toisella oli Jumala keskuudessaan. Muoto ei hyödytä mitään. Se ei voi ottaa Hengen ilmoitusten paikkaa. Näin kuitenkin tapahtui Nikeassa. He asettivat Bileamin opin Jumalan opin yläpuolelle. Ja he kompastuivat; niin, he kaatuivat» Heistä tuli kuolleita»

Uhrattuaan oli Bileam valmis profetoimaan. Mutta Jumala sitoi hänen kielensä niin ettei hän voinut kirotta heitä. Hän siunasi heidät.

Baalak oli hyvin vihainen, mutta Bileam ei voinut tehdä mitään profetian suhteen. Pyhä Henki oli puhunut sen. Sitten Baalak käski Bileamin mennä alas laaksoonpa, katsella Israelin kansan reuna-alueita nähdäkseen olisiko jokin toinen mahdollisuus kirotta heidät. He käyttävät samaa taktiikkaa tänä päivänä kuin Baalakkin. Suuret kirkkokunnat katsovat alas pikkuryhmiä, ja kaiken mitä he löytävät heidän keskuudestaan, josta voi saada aikaan skandaalin, he tuovat esiin ja julistavat suurella äänellä. Jos nämä nykyaikaiset seurakuntalaiset elävät synnissä, ei kukaan puhu siitä mitään; mutta jos joku valituista joutuu vaikeuksiin niin jokainen sanomalehti kaiuttaa sitä ympäri maan. Kyllä, Israelilla oli reuna-alueensa (lihallinen). Heillä oli puolensa, jotka eivät olleet ylistettäviä; mutta huolimatta heidän epätäydellisyydestään Jumalan aivoituksen kautta, joka vaikuttaa valinnan mukaan, armosta eikä töiden vuoksi, HEILLÄ OLI PILVI PÄIVÄLLÄ JA TULIPATSAS YÖLLÄ, HEILLÄ OLI LYÖTY KALLIO, VASKIKÄÄRME JA IHMEET JA MERKIT. He olivat vahvistettuja - eivät itsessään vaan Jumalassa.

Jumala ei kunnioittanut noita nikolaiittoja millään tavalla filosofian, lakitieteen ja jumaluusopin tohtorin arvoineen sekä kaikkine hienoine organisaatioineen sen paremmin kuin sen parhaankaan mukaan, mitä ihminen voi saada aikaan; mutta Hän kunnioitti Israelia, sillä heillä oli keskuudessaan vahvistettu Sana. Varmastikaan ei Israel näyttänyt kovin hienostuneelta paettuun kiireisesti Egyptistä, mutta se oli kuitenkin siunattu kansa. Yli kolmesataa vuotta sen ainoana työnä oli ollut karjalaumojen paimentaminen, peltotyöt ja orjuus kuolemanpelossa egyptiläisten alaisina. Mutta nyt se oli vapaa. Jumalan kaikkivaltiuuden kautta se oli siunattu kansa. Varmasti Mooab katseli sitä. Kaikki muutkin kansat tekivät niin. Järjestöt tarkkaavat aina järjestäytymättömiä ja he tulevat päättäväisesti tuomaan heidät mukaan järjestöön tai tuhoamaan heidät, jos he eivät tule mukaan.

Nyt joku saattaa kysyä minulta: "Veli Branham, mikä saa sinut ajattelemaan, että Mooab oli järjestäytynyt kun taas Israel ei ollut? Mistä sinä sellaisen ajatuksen saat?" Minä saan sen täältä Raamatusta. Se kaikki on kirjoitettu tänne. Kaikki mitä on kirjoitettu Vanhassa Testamentissa kertomuksen muodossa, on kirjoitettu meille opetuksesi, niin että voimme oppia siitä. Täällä se on 4. Mooseksen kirjan 23. luvun 9. jae: "Minä näen sen kallioiden huipulta, minä katselen sitä kukkuloilta: katso, se on ERILLÄÄN asuva kansa, SE EI LUKEUDU PAKANAKANSOJEN JOUKKOON." Tässä se on. Jumala katselee alas kallioiden huipulta, eikä mistään laaksosta etsien heidän huonoja puoliaan ja tuomiten heitä. Jumala näki heidät sillä tavoin kuin Hän halusi nähdä heidät - rakkauden ja armon korkeudesta. He asuivat ERILLÄÄN eivätkä olleet järjestäytyneet. Heillä ei ollut kuningasta. Heillä oli profeetta, ja Jumala oli profeetassa Hengen kautta; ja Jumalan Sana tuli profeetalle ja siten ihmisille. He eivät kuuluneet Yhdistyneisiin Kansakuntiin. He eivät kuuluneet Kirkkojen Maailmanneuvostoon, baptisteihin, presbyteereihin, helluntailaisiin tai mihinkään muuhun ryhmään. Heidän ei tarvinnut kuulua. He olivat liittyneet Jumalaan. He eivät tarvinneet neuvoja miltään neuvostoilta - heidän keskuudessaan oli "Näin sanoo Herra". Halleluja!

Vaikka Bileam tiesi oikean tavan lähestyä Jumalaa ja saattoi saada ilmestyksen Herralta erityisen voimavarustuksen kautta, oli hän siitä huolimatta valhejoukon piispa. Sillä mitä hän nyt teki voittaakseen Baalakin suosion? Hän muodosti suunnitelman, jonka avulla Jumala saataisiin rankaisemaan Israelia kuolemalla. Niinkuin saatanakin tiesi, että jos hän voisi vietellä Eevan (saada hänet lankeamaan lihalliseen syntiin) saisi hän siten Jumalan lausumaan Eevalle edeltä tiettäväksi tehdyn kuolemanrangaistuksen syntiä vastaan, samoin Bileamkin tiesi, että jos hän saisi Israelin tekemään syntiä, täytyisi Jumalan rangaista heitä kuolemalla. Niinpä hän suunnitteli, miten saisi israelilaiset tulemaan heidän luokseen ja tekemään syntiä yhdessä heidän kanssaan. Hän lähetti kutsut tulla Baal-Peorin juhliin (tulkaa tänne ja palvokaa meidän kanssamme). Epäilemättä Israel oli nähnyt egyptiläisten juhliä, joten he eivät pitäneet sitä erityisemmän vääjänä, jos he menisivät vain katsomaan ja ehkä söisivät heidän kanssaan. (Mitä vääjää on ystävyys-suhteissa? Meidän odotetaan rakastavan heitä, eikö vain, vai kuinka sitten voimme voittaa heidät?) Ystävällisyys ei ainakaan tuota vahinkoa - tai niin he ajattelivat. Mutta kun nuo seksikkäät mooabilaiset naiset alkoivat tanssia ja riisuutua samalla kun he pyörivät ympäriinsä twistaten ja tanssien rock-and-roll -tanssejaan, heräsi israelilaisissa himo ja he harjoittivat haureutta ja vihassaan Jumala surmasi heitä 24 000.

Samoin tekivät Konstantinus ja hänen seuraajansa Nikeassa ja sen jälkeen. He kutsuivat Jumalan kansan neuvotteluun. Ja kun seurakunta istui syömään ja alkoi leikkiä (ottaen osaa seurakuntajärjestelmään, seremonioihin ja pakanallisiin juhliin, jotka oli nimetty kristillisten jumalanpalvelusmenojen mukaan) se meni ansaan; se oli harjoittanut haureutta. Ja Jumala poistui sen keskeltä.

Jos joku kääntyy pois Jumalan Sanasta ja liittyy seurakuntaan Pyhän Hengen vastaanottamisen sijasta, niin hän kuolee. Kuollut! Sitä hän silloin on. Älä liity kirkkoon. Älä liity järjestöihin ja tule uskonkappaleilla perinnäissäännöillä kiedotuksi sen paremmin kuin millään muullakaan, mikä ottaa Jumalan Sanan ja Hengen paikan, tai sinä kuolet. Silloin on kaikki ohitse. Sinä olet kuollut. Iankaikkisesti Jumalasta eroitettu.

Näin on tapahtunut jokaisessa ajanjaksossa sen jälkeen. Jumala vapauttaa ihmiset. He tulevat vapaiksi veren kautta, Sanalla pyhitettyinä, tulevat kastetuiksi vedellä ja täyttyvät Hengellä; mutta hetken kuluttua ensimmäinen rakkaus kylmenee ja joku saa ajatuksen, että heidän tulisi järjestäytyä säilyäkseen ja saadakseen itselleen nimen ja he järjestäytyvät sitten toisessa sukupolvessa ja joskus ennen sitäkin. Heillä ei enää ole Jumalan Henkeä, ainoastaan palvontamuoto. He ovat kuolleita. He ovat sekoittuneet uskonkappaleiden ja muodollisuuksien kanssa, eikä heissä enää ole elämää.

Näin sai Bileam Israelin harjoittamaan haureutta. Tiesittekö, että ruumiillisen haureuden aiheuttaa sama henki, joka on järjestäytyneessä uskonnossa? Sanoin, että haureuden henki on järjestöjen henki. Ja kaikkien haureuden harjoittajien paikka on tulijärvessä. Näin Jumala ajattelee järjestöistä. Kyllä, portto ja hänen tyttärensä tulevat olemaan tulijärvessä.

Kirkkokunnat eivät ole Jumalasta. Ne eivät ole koskaan olleet eivätkä koskaan tule olemaankaan. Väärä henki erottaa Jumalan kansan pappissäätyyn ja maallikoihin; siksi se on väärä henki, että se erottaa ihmiset toisistaan. Näin järjestöt ja kirkkokunnat tekevät. Järjestäytyessään he erottavat itsensä Jumalan Sanasta ja alkavat harjoittaa siten hengellistä haureutta.

Huomatkaa nyt, että Konstantinus antoi ihmisille erilaisia juhlia vietettäväksi. Ne olivat vanhoja pakanallisia juhlia, joille oli annettu uudet, seurakunnalta otetut nimet, tai joissakin tapauksissa ne olivat kristillisiä palvelusmenoja, jotka otettiin mukaan ja joita väärinkäytettiin pakanallisissa seremonioissa. Hän otti aurinkojumalan palvonnan ja muutti sen Jumalan Pojan palvonnaksi. Sen sijaan, että he olisivat juhlineet joulukuun 21. päivää, jolloin heillä oli tapana viettää aurinkojumalan juhlaa, muuttivat he sen joulukuun 25. päiväksi ja nimittivät sen Jumalan Pojan syntymäpäiväksi. Mutta me tiedämme Hänen syntyneen huhtikuussa, jolloin elämä tulee maassa esiin, eikä joulukuussa. Ja he ottivat Astarten juhlan ja kutsuivat sitä pääsiäisjuhlaksi, jolloin kristittyjen oletetaan juhlivan Herran kuolemaa ja ylösnousemusta. Tosiasiassa se oli pakanallinen Astarten juhla.

He sijoittivat alttareita kirkkoon. He sijoittivat sinne kuvia. He antoivat ihmisille sen, mitä he kutsuivat apostoliseksi uskontunnustukseksi, vaikka ette voi löytää sitä Raamatusta. He opettivat ihmisille esi-isien palvonnan, tehden siten roomalaiskatolisen kirkon maailman suurimmaksi spiritistiseksi kirkoksi. Kaikki saastaiset linnut olivat siinä häkissä. Ja protestantit järjestöineen tekevät samoin.

He söivät epäjumalille uhrattua. En sano, että tämä todella tarkoittaa, että he olisivat syöneet sellaista lihaa, joka oli uhrattu epäjumalille. Sillä vaikka Jerusalemin kokous oli vastustanut sitä, Paavali ei kuitenkaan välittänyt siitä paljoa, sillä hän sanoi, etteivät epäjumalat olleet mitään. Se oli omantunnon asia, paitsi silloin jos se loukkasi heikompa veljeä ja silloin se ei ollut sallittua. Sitäpaitsi tämä ilmentys koskee pakanoita eikä juutalaisia, sillä nämä olivat pakanaseurakuntia. Minä ymmärrän tämän samalla tavoin kuin ymmärrän seuraavat Herran sanatkin: "Ellette syö minun lihaani ja juo minun vertani, ei teillä ole elämää itsessänne. Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta Sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." Voitte nähdä, että tosiasiallisesti syöminen on hengellisessä mielessä osallistumista johonkin. Niinpä kun nämä ihmiset kumarsivat kuvia, sytyttivät kynttilöitä, viettäen pakanallisia juhlapäiviä, ja tunnustivat syntinsä ihmisille (mikä kaikki kuuluu perkeleen uskontoon) olivat he osallisia perkeleeseen eivätkä Herraan. He olivat epäjumalanpalvelijoita, myönsivätpä he sen tai eivät. He voivat puhua vaikka kuinka paljon siitä, että alttarit ja suitsutus ovat ainoastaan muistuttamassa heitä Herran rukouksista tai mitä he sitten ajattelevatkin sen tarkoittavan; ja he voivat sanoa, että kun he rukoilevat kuvien edessä, tapahtuu se ainoastaan asian korostamiseksi; ja että kun he tekevät synnintunnustuksia papille, niin he todellisuudessa tekevät sen Jumalalle sydämissään, ja kun he sanovat papin antavan ne heille anteeksi, se tapahtuu vain siksi, että pappi tekee niin Herran nimessä; he voivat sanoa mitä tahansa, mutta he ovat osallisia hyvin tunnetusta babylonialaisesta, saatanallisesta uskonnosta ja ovat yhtyneet epäjumaliin ja harjoittaneet hengellistä haureutta, joka merkitsee kuolemaa. He ovat kuolleita.

Näin kirkko ja valtio avioituivat. Kirkko yhtyi epäjumaliin. Valtion voiman ollessa heidän tukenaan, heistä tuntui, että "Jumalan valtakunta on tullut ja Hänen tahtonsa on tapahtunut maan päällä." Ei ole mikään ihme, ettei roomalaiskatolinen kirkko odota Herran Jeesuksen tuloa. He

eivät usko tuhatvuotiseen valtakuntaan. Heidän tuhatvuotinen valtakuntansa on nyt täällä. Paavi hallitsee juuri nyt ja Jumala hallitsee hänen kauttaan. Kun Hän sitten heidän mukaansa ilmestyy, täytyy sen tapahtua silloin kun uudet taivaat ja uusi maa valmistetaan. Mutta he ovat väärässä. Paavi on valheseurakunnan pää, ja tuhatvuotinen valtakunta on oleva, mutta sen tapahtuessa hän ei tule olemaan siellä. Hän on oleva Jossakin muualla.

VAROITUS

Ilm. 2:16: "Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla."

Mitä muuta Hän voi sanoa? Voiko Jumala katsoa läpi sormiensa niiden synnin, jotka ovat maininneet Hänen nimensä turhaan. On ainoastaan yksi tapa saada osakseen armo synnin hetkellä, se on KATUMINEN. Tunnusta, että olet väärässä. Tule Jumalan luo saadaksesi anteeksiannon ja Jumalan Hengen. Tämä on Jumalan käsky. Sen tottelematta jättäminen merkitsee kuolemaa, sillä Hän sanoo: "Minä sodin sinua vastaan suuni miekalla." Peto aloitti sodan pyhiä vastaan, mutta Jumala alkoi sotia petoa vastaan. Ne, jotka taistelivat Sanaa vastaan, tulevat huomaamaan eräänä päivänä Sanan sotivan heitä vastaan. On vakava asia ottaa pois tai lisätä jotakin Jumalan Sanaan. Mikä muu tulee olemaan niiden kohtalo, jotka muuttivat sen ja tekivät sille niinkuin heitä miellytti, kuin kuolema ja turmio? Mutta vielä Jumala armossaan huutaa: "Katukaa!" Oi, kuinka suloiset ovat katumuksen ajatukset. Tulen tyhjin käsin ja tartun yksinkertaisesti ristiisi. Tuon Sinulle sukuni. Kadun sitä, että olen sellainen kuin olen sekä sitä, mitä olen tehnyt. Nyt turvanamme on veri, ei mitään muuta kuin Jeesuksen veri. Kumpi on meidän osamme? Katumus vaiko kuoleman miekka? Se riippuu sinusta.

PALKINTO

Ilm. 2:17: "Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja."

Jokaisessa sanomassa, kunakin aikana on kannustus uskovalle, rohkaisten häntä olemaan voittaja ja sen kautta tulemaan Herran palkitsemaksi. Tässä jaksossa Henki lupaa salattua mannaa ja valkoiseen kiveen kirjoitetun uuden nimen.

Koska jokainen näistä sanomista on osoitettu "enkelillä" - (inhimilliselle sanansaattajalle) on hänen osanaan erittäin suuri vastuu samoin kuin ihmeellinen etuoikeus. Näille miehille Jumala antaa erityiset lupaukset, kuten kahdentoista apostolin tapauksessa oli, että he tulevat istumaan kahdellatoista valtaistuimella ja tuomitsemaan Israelin kahtatoista sukukuntaa. Sitten, muistakaa, että Paavalille annettiin erikoinen lupaus, että hän saisi esittää aikansa morsiuskansan Jeesukselle, 2. Kor. 11:2: "Sillä minä kiivailen teidän puolestanne Jumalan kiivaudella; minähän olen kihlannut teidät miehelle, yhdelle ainoalle, asettaakseni Kristuksen eteen puhtaan neitsyen. Näin tulee olemaan jokaisen sanansaattajan laita, joka on ollut uskollinen oman hetkensä ja aikakautensa Sanalle. Näin tulee olemaan viimeisenäkin aikana. Tulee olemaan sama erityinen palkinto, joka annettiin Paavalille. Luulen, että useimmat teistä muistavat minun sanoneen, että olen aina pelännyt kuolla ja kohdata Herran, jos Hän ei olisikaan tyytyväinen minuun, koska niin monta kertaa olen pettänyt Herran. Ajattelin sitä eräänä aamuna ollessani vuoteessa, ja yhtäkkiä näin mitä erikoisemman näyn. Sanon, että se oli erikoinen, sillä minulla on ollut tuhansia näkyjä, mutta ainoassakaan niistä en ole näyttänyt jättävän ruumistani. Mutta siinä minut temmattiin ylös; ja katsoin taakseni nähdäkseni vaimoni ja näin ruumiini makaavan siinä hänen vieressään. Sitten huomasin olevani kauneimmassa

paikassa mitä koskaan olen nähnyt. Se oli paratiisi. Näin joukoittain kauneimpia ja onnellisempia ihmisiä, mitä koskaan olen nähnyt. He kaikki näyttivät niin nuorilta - noin 18 - 21 vuoden ikäisiltä. Heidän joukossaan ei ollut harmaapäisiä, epämuodostuneita eikä yhtään ryppyistä. Nuorten naisten tukka ulottui heidän vyötäisilleen asti ja nuoret miehet olivat niin komeita ja voimakkaita. Oi, kuinka he toivottivat minut tervetulleeksi. He syleilivät minua ja kutsuivat minua rakkaaksi veljekseen ja kertoivat minulle kuinka iloisia he olivat nähdessään minut. Ihmetellessäni keitä nämä ihmiset olivat, joku minun vierelläni sanoi: "He ovat sinun väkeäsi."

Olin niin hämmästyntynyt, että kysyin: "Ovatko nämä kaikki Branhameita?"

Hän sanoi: "Ei, he ovat sinun käännättämiäsi." Sitten hän osoitti erästä naista ja sanoi: "Katsopa tuota nuorta naista, jota hetki sitten ihaillen katselit. Hän oli 90 vuotta vanha, kun voitit hänet Herralle."

Minä sanoin: "Voi, ajatelkaa, että tätä minä pelkäsin."

Sitten mies sanoi: "Me lepäämme täällä odottaessamme Herran tuloa."

Minä vastasin: "Minä haluan nähdä Hänet."

Hän sanoi: "Sinä et voi nähdä Häntä juuri nyt, mutta Hän tulee pian, ja Hän tulee, silloin ensiksi sinun tykösi, ja sinut tuomitaan julistamasi evankeliumin mukaan, ja me tulemme olemaan sinun alaisiasi."

Minä sanoin: "Tarkoitatko, että minä olen vastuussa näistä kaikista?"

Hän sanoi: "Jokaisesta. Sinä synnyit johtajaksi."

Minä kysyin häneltä: "Tuleeko jokaisella olemaan sama vastuu? Kuinka on pyhän Paavalin laita?"

Hän vastasi minulle: "Hän on vastuussa omasta ajastaan."

"No", minä sanoin, "minä olen saarnannut samaa evankeliumia kuin Paavalikin." Ja kansanjoukko huusi: "Me *luotamme* siihen."

Ymmärrän, että Jumala tulee antamaan erityisen palkkion sanansaattajilleen, jotka ovat uskollisesti suorittaneet velvollisuutensa, jotka Hän on antanut heille. Jos he ovat vastaanottaneet Sanan ilmestyksen omalle ajalleen ja saarnanneet sen uskollisesti aikanaan ja eläneet saarnaamansa mukaan, tulevat he saamaan suuren palkkion.

Ajatellessamme nyt tätä, katsokaamme taas tätä jaetta: "Minä annan hänelle salattua mannaa." Me kaikki tiedämme, että manna oli enkelien ruokaa, sitä Jumala lähetti alas maan päälle Israelille heidän vaelluksensa aikana. Se oli täydellistä ruokaa. Oli hämmästyttävää, kuinka tuo pieni ruokamäärä piti heidät täydellisesti terveinä. Kukaan ei sairastunut. Siinä oli kaikki, mitä he tarvitsivat. Kun liitonarkki valmistettiin, laittoivat he hieman tuota mannaa siihen. Sitten arkki pantiin esiripun taakse ja ainoastaan ylimmäinen pappi uskalsi lähestyä sitä ja silloin hänellä täytyi olla uhriverta mukanaan. Taivaan leipä, jota manna kuvasi, tuli eräänä päivänä alas ja tuli elämäksi kaikille, jotka uskoivat Häneen. Hän sanoi: "Minä olen elämän leipä. Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti." Lähtiessään pois jätti Hän meille Sanansa: "Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta janasta, joka Jumalan suusta lähtee."

Hänen Sanansa oli leipä. Se oli täydellinen manna; jos joku sen mukaan elää, ei hän koskaan kuole. Mutta pian apostolien kuoleman jälkeen kukaan ei näyttänyt tuntevan tarkkaa totuutta ja lyhyessä ajassa tämä manna näytti tulleen kätkeytyksi ihmisiltä. Mutta tänä aikana Jumala alkoi ilmestyksen kautta antaa takaisin sitä, mikä oli Ilmestyskirjan 10:7 jakeen mukaan salattua tähän

lopunaikaan asti, jolloin tulisi profeetta, joka paljastaisi kaikki nämä salaisuudet ja sen jälkeen Herra tulee. Sanon, että jokaisessa jaksossa sanansaattajat vastaanottivat salatun totuuden. Mutta he eivät saaneet sitä ainoastaan itselleen. Vaan oli niinkuin silloin kun opetuslapsia käskettiin ruokkimaan kansanjoukot leivillä ja kaloilla; Jeesus antoi heille murretun leivän, ja he antoivat sen vuorostaan ihmisille. Jumala antaa salattua mannaa voittajille. Toisin ei voi olla. Hän ei paljasta aarteitaan niille, jotka halveksivat sitä, mikä jo on paljastettu.

Se, mitä olen sanonut kunkin seurakuntajakson sanansaattajista ja siitä, että he vastaanottivat Jumalalta osan helluntain alkuperäisestä totuudesta, on kuvattu Vanhassa Testamentissa, jossa Moosesta käskettiin ottamaan goomermitallinen mannaa ja asettamaan se kultaisessa astiassa esiripun taakse kaikkeinpyhimpään. Jokaisen sukupolven ylipappi saattoi astua sinne uhriveden kanssa. Sitten hän saattoi ottaa pienen palan tuota mannaa (sillä se ei turmeltunut) joka oli osa alkuperäistä mannaa ja syödä sen. Nyt annettiin jokaisessa jaksossa Herran sanansaattajalle Jumalan ilmestys tuota erityistä ajanjaksoa varten. Kun sanansaattaja oli valaistu totuudella, saattoi hän julistaa tuon totuuden ihmisille. Ja ne, joiden korvat Henki oli avannut, kuulisivat tuon totuuden, uskoisivat sen ja eläisivät sen mukaan.

Sitten siihen sisältyy ajatus osallistumisesta salattuun mannaan tulevaisuudessa. Ajattelen, että se tulee olemaan ikuinen osallisuus Jeesuksen Kristuksen ilmestykseen, ikuisuudessa. Kuinka muutoin me alkaisimme tuntea Hänen olemuksensa tutkimattomia rikkauksia? Kaikki, mitä me olemme halunneet tietää, kaikki meidän vastauksettomat kysymyksemme, kaikki tämä tullaan paljastamaan. Me tulemme vastaanottamaan tämän Kristukselta, joka on meidän elämämme. Oi, joskus me ajattelemme tunteaksemme hieman Häntä ja Hänen Sanaansa täällä alhaalla, ja se on hyvä, se saa meidän iloitsemaan; mutta silloin kun ruumiimme muuttuu, tuo Sana ja Hän tulevat olemaan edessämme sellaisia, ettemme koskaan ole uneksineetkaan sellaista mahdolliseksi.

Tässä sanotaan myöskin, että Hän antaa voittajalle valkoisen kiven ja sen sisälle (ei sen päälle) kirjoitetun uuden nimen, jonka ainoastaan sen omistaja tietää. Ajatus uudesta nimestä on tuttu. Abramista tuli Aabraham, Saaraista Saara, Jaakobista tuli Israel, Simonista Pietari, ja Sauluksesta tuli Paavali. Nämä nimet joko toivat muutoksen tai ne annettiin tapahtuneen muutoksen takia. Vasta kun Herra oli antanut Abramille ja Saaraille uudet nimet olivat he valmiit vastaanottamaan tulevan pojan. Jaakobin tapauksessa, hänen oli ensin voitettava, ja sitten kanta kutsuttiin ruhtinaaksi. Simonin ja Sauluksen tapauksessa, heidän nimensä muutettiin, kun he olivat vastaanottaneet Herran. Ja tänäkin päivänä on jokaisen todellisen uskovaisen nimi muutettu. Me olemme kristittyjä. Se on meille kaikille yhteinen. Mutta eräänä päivänä tapahtuu vielä toinenkin muutos, tulemme aivan varmasti vastaanottamaan uuden nimen. Se voi hyvinkin olla meidän todellinen ja alkuperäinen nimemme, joka oli kirjoitettuna Karitsan Elämän Kirjassa maailman perustamisesta lähtien. Hän tietää tuon nimen, vaikka me emme tiedäkään. Kuitenkin eräänä päivänä Hänen hyvän mielisuosiionsa mukaan tulemme mekin tietämään sen.

Valkoinen kivi. Kuinka kaunista. Tämä on toinen kuvaus pyhästä, joka Jumalan kädestä saa hyvityksen maan päällä häntä kohdanneista koettelemuksista. Tiedättehän, että Konstantinuksen jälkeen valheseurakunta saattoi ojentaa kätensä valtion aarteisiin ja siten aikaansaada kauniita rakennuksia, jotka olivat täynnä kauniita patsaita. Nämä valkoisesta marmorista tehdyt patsaat olivat todellisuudessa roomalaisia epäjumalankuvia, jotka oli nimetty uudestaan pyhiin mukaan. Kirkot ja kalustus olivat poikkeuksellisen kauniita, kuten saatamme tänäkin päivänä havaita. Mutta Jumala ei ollut siellä. Missä Jumala oli? Hän oli pyhiensä kanssa jossakin pienessä kodissa tai luolassa, tai jollakin koskemattomalla vuoristoalueella, missä he piileskelivät valheseurakunnan jäseniä. Heillä ei ollut kauniita rakennuksia, viittapukuisia kuoroja, hienoja vaatteita, tai muuta maailmallista vetovoimaa. Mutta tässä erityisessä lupauksessaan kaikkien

aikojen Jumala julistaa, että Hän antaa heille suuren ja kauniin palkinnon, joka kestää iankaikkisesti. Halveksikoot rikkaat köyhiä. Antakoot he suuria summia seurakunnille, että se puolestaan kunnioittaisi lahjoittajaa asettaen marmorilaatan tai jonkin kuvapatsaan yleisön nähtäväksi, jotta kaikki häntä kiittäisivät. Eräänä päivänä kaikkinäkevä ja kaikkietävä Jumala on vielä kerran ylistävä leskeä, joka antoi kaikkensa, vaikka se olikin vain kaksi ropoa, ja Hän itse on palkitseva hänet taivaan aarteilla.

Niin, salattu manna ja valkoiseen kiveen kirjoitettu uusi nimi. Kuinka hyvä Herra onkaan meille palkitessaan meidät niin ihmeellisesti, vaikka me olemme niin ansiottomia. Oi, minä haluan olla joka hetki valmis tekemään Hänen tahtonsa ja keräämään aarteita taivaaseen.